

ആത്മപോഷിണി

പുസ്തകം ൧൦

മറന്നു വന്ന

ലക്കം ൯

൧൦൮൦.



ഒഴിഞ്ഞു സംഖ്യക്കുറവിലുള്ളാ ജനതെ
കടന്നുപോയപ്പോൾ കടന്നുപോയ,
കടന്നു നിൽക്കുന്നവരിൽക്കൊരുവൻ
പ്രഭുവായ, ശാശ്വതമുഖത്തുപോയി

— വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ.

മുഖത്തുപോയതെന്റെ അനിവൃത്തം.

സജാതീയങ്ങളും വിജാതീയങ്ങളുമായ ശക്തികളോടു
ള്ള സംയോഗവിശേഷങ്ങളിൽ ഓരോ ശക്തിവിശേഷത്തി
ന്നും പ്രത്യക്ഷമായിട്ടുണ്ടാകുന്ന വികാരത്തേയും അതുകൊണ്ടു
ള്ള സ്വരൂപഭേദത്തെയുമാകുന്നു ഫലം, ഫലമെന്നു നാം പ
റയുന്നത്. ഈ ഫലങ്ങൾ ചില കാലദേശപ്രകൃതികളിൽ
മറയ്ക്കുന്നത് അനുകൂലങ്ങളും ചിലതുകളിൽ പ്രതികൂലങ്ങളുമാ
യിരിക്കും. ഇവയത്രേ ഇഷ്ടാനിഷ്ടരൂപങ്ങളായ അനുഭവങ്ങ
ൾ. ലോകത്തിൽ ഏതുതരം അനുഭവങ്ങളുടേയും മൂലതത്ത്വ
മെന്തെന്നു വിചാരിച്ചെങ്കിൽ നോക്കിയാൽ നമ്മുടെ അന്വേ

രാവു മൂലതത്ത്വങ്ങളുടെ അനീത്യത്വം

ഏകദേശം ഒരു ഏകതത്ത്വത്തിനടിമയായി ചലിക്കുന്നതു കാണാം. ആ പ്രമാണത്തെ അവലംബിച്ചു നാം തീർച്ചയാക്കുന്നതു, സ്പർശക്കുതികളുടേയും മൂലതത്ത്വം ഒന്നാണെന്നതെന്നാകുന്നു. ഏകമായ ഈ മൂലതത്ത്വത്തിനുണ്ടാകുന്ന— അഥവാ കല്പിക്കുന്ന— അവസ്ഥാന്തരങ്ങളെ ഭേദഭേദംനിമിത്തം നാം നാനാവിധമായി ഗ്രഹിക്കുകയും, മൂലതത്ത്വം ഏകമല്ല അനേകമാണെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് അഗോചരമായ സ്ഥാനമാണ് ഏകമായ മൂലതത്ത്വത്തിനുള്ളത്. അത് എത്രത്തോളം ഗോചരമായിത്തീരുന്നുവോ, അത്രത്തോളം അതിന്റെ ഏകതത്ത്വം ഹാനിപരമാകുന്നു എന്ന് ചെയ്യുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ മൂലതത്ത്വത്തിന്റെ ബുദ്ധിഗോചരമായ അവസ്ഥയുണ്ടായ മറ്റൊരു പേരാണ് അനേകത്വം എന്നല്ലാതെ, അത് ഒരിക്കലും അനേകമായിരിക്കുന്നതല്ല.

ബുദ്ധിയുടെ പരിച്ഛിന്നതയാൽ ഒരിക്കൽ അതിനു ഗോചരത്വവും ഒരിക്കൽ അഗോചരത്വവും വ്യവഹാരഭേദത്തെ ആശ്രയിച്ച് അതിങ്കൽ കല്പിക്കപ്പെടുകയാണ്. ഈ പരമാത്മദൃഷ്ടിയെ അവലംബിച്ചു, നമ്മുടെ ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളേയും അവയുടെ വിനിയോഗവൈചിത്ര്യത്തേയും അവയുടെ ബാഹ്യസ്വരൂപഭേദങ്ങളേയും പരിഗണന ചെയ്യുന്നതിനുള്ള പാടവവും വിവേകവുമാണ് വാസ്തവമായ പാണ്ഡിത്യം. ഈ ദൃഷ്ടിയെ അഭ്യസിച്ച് ഇതിൽ സ്വതന്ത്രമായി വ്യവഹരിക്കുന്നതിനു കുശലന്മാരായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള മഹാനാരത്രേ നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാരായ ശാസ്ത്രകർത്താക്കന്മാർ. ഏതു ശാസ്ത്രത്തിന്റേയും അധിഷ്ഠാനമായി അവർ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഏതുവിധം മൂലതത്ത്വങ്ങളുടെയും യഥാർത്ഥമായ രൂപം ഏകമായിരിക്കുന്നതാണെങ്കിലും, ആ ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ മറുജ്വലക്കുടിയത്തക്കവണ്ണം വിവരിക്കുന്നതിനു പുറപ്പെടുന്ന ആചാര്യന്മാർ ആ തത്ത്വ

അദ്ദേഹം അന്യമതത്തെ അനുവദിച്ചുകൊണ്ടാണ് ആരും
 വിദ്വേഷമുള്ളതെന്നു സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയിൽ കാണാം. ബുദ്ധിഗോചര
 മദ്യപാന ആ തത്വങ്ങളുടെ ഏകത്വം വ്യവഹാരപ്രധാ
 നമായ ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തനിർമ്മാണത്തിന് ഉപയോഗവും
 പ്രാപ്തിയാർജ്ജിച്ചതല്ലാത്ത നിലയിൽ കേവലാനുഭവരൂപമായിരി
 ക്കുന്നതാകുകയാണ്, ആ ഏകത്വത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമല്ലാത്ത
 ഗുണത്തെ അധീഷ്ഠാനമായി അവർക്കു അംഗീകരിക്കേണ്ടി
 വന്നതാണ്. ബുദ്ധിഗോചരമായ ആ കല്പിതരൂപം ദേശ
 കാലപരിമിതങ്ങളാകാൻ അധീനമാകയാൽ തരതമഭാവമുള്ള
 രൂപ വിശ്വാസീയരൂപവുമായിരിക്കുന്നു. ഒരു തത്വം മറ്റൊ
 രിനെ അപേക്ഷിച്ചു സൂക്ഷ്മവും ആഭ്യന്തരവും അദൃശ്യവുമാ
 കണന്നു വരുന്നദിക്കിൽ, അത് അങ്ങിനെയല്ലാത്ത മറ്റൊ
 രിന് അധീഷ്ഠാനമായിരിക്കുമെന്നാണ് വ്യവഹാരത്തി
 ന്റെ ക്രമം. അത്യന്തം സ്ഥൂലവും ബാഹ്യവും ദൃശ്യവുമാ
 യ സ്വരൂപം സർവ്വസാധാരണവും അനിത്യവുമാകുന്നു.
 അതീന്ദ്രിയവും ഏകവുമായ മൂലതത്വം ഒരു തലക്കല്ലും അ
 ത്യാജ്യബാഹ്യവും ദൃശ്യവും അനിത്യവുമായ അതിന്റെ വ്യവ
 ഹാരയോഗ്യമായ രൂപം മറ്റൊരതലക്കല്ലുമായിരിക്കുന്നു. ആ
 ഭ്യന്തരതു പരമസിദ്ധാന്തവും ഒട്ടക്കത്തേതു ക്ഷണഭേദമായ
 അതിന്റെ ഒരു അവസ്ഥാന്തരവുമാണെന്നു പറയാം. ഈ
 രണ്ടു തലയുടെയും മദ്ധ്യത്തിൽ സാപേക്ഷങ്ങളായ മൂലത
 ത്വങ്ങളും അവയുടെ സ്ഥൂലരൂപങ്ങളും അനേകമായി ശോ
 ഭിക്കുന്നു. അത്യന്തബാഹ്യമായ രൂപത്തിന് അടുത്തു മ
 ഘ്നമായ രൂപം മൂലതത്വമായിരിക്കും. അത് അതിന്നടി
 യിലുള്ള ആഭ്യന്തരരൂപത്തെക്കാൾ സ്ഥൂലമായിരിക്കുകയും
 ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെ ഏകമായ സ്ഥാനത്തെത്തുന്നതിന്നിട
 യിൽ ഹാരോക്തതരങ്ങളേയും ഗ്രഹണശക്തിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെ
 ള്ളവുമായി ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായ അനേകം മൂലതത്വങ്ങളു
 ണ്ടുണ്ട്. അവതന്നെ അതെ സമയത്തുതന്നെ, മറ്റൊരു ദൃഷ്ടി
 യിൽ ബാഹ്യമായ സ്ഥൂലരൂപമായും ഇരിക്കുന്നു. ഇവയെ കാ

യും ചെയ്യും, കൂടാതെ ഭഗവാൻ വസിഷ്ഠമഹർഷി ഇപ്പോൾ
 ഉത്തന്ന കല്പിച്ചയച്ചു മിരിക്കുന്നു. ഓ! ജയം ആദ്യത്തേതി
 ന്നതന്നെ ലഭിച്ചു.

“എന്തെങ്കിലും ചെയ്യ മഹാജനങ്ങളിൽ
 സഹൃദി നൽകുന്നതു സജ്ജനപ്രയം
 എന്തായതാത്മാവിനെ നാടൊന്നെയും പെട്ടി
 ഞ്ഞാന്നിന്നു പണ്ടീ പ്രയമാചരിച്ചു താൻ?”

എന്നു രാമൻ തന്നത്താൻ ചോദിച്ചുപോയി. ഉടനെ
 “ഇല്ലത്തിൽ പ്രിയ വാഴ്കയെന്നതു ജനങ്ങൾക്കിഷ്ടമല്ലായ്ക്ക
 യാൽ” അവരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി, “വോട്ടുന്ന ത
 ന്ജീവനാം നൽത്താരിന്നു വികാസവും വിപുലമാമാനന്ദ
 വും നൽകമാപ്പത്തൻതേൻമൊഴിയെ” ശുശ്രൂഷിപ്പിനെ പല്ലാ
 യിട്ടു കളഞ്ഞു; പശ്ചാത്തപിച്ചില്ലതാനും. ഇതിൽ അധി
 കം അദ്ദേഹം എന്താണു ചെയ്യേണ്ടത്? എന്തു സ്വാർത്ഥ
 പരിത്യാഗം! എന്തു ജനരഞ്ജകതപം!! എന്തു ദൃഢപ്രത
 പം!!!

ശ്രീരാമന്റെ അനുരാഗം നിമ്ബവും സുസ്ഥിരവും
 ആയിരുന്നു. ഗത്യന്തരമില്ലാത്ത ഒരവസ്ഥയിൽ എത്തിയ
 പോൾ മാത്രമേ അദ്ദേഹം മേൽപ്രകാരം പ്രേയസിച്ച് ഉ
 പേക്ഷിക്കുന്നുള്ളൂ. നായികയുടെ പേരിലുള്ള ദൃഢാനുരാഗ
 ത്താൽ അദ്ദേഹത്തിൻ പിന്നീടുണ്ടായ അവസ്ഥ എത്ര ശോ
 ചനീയമായിരിക്കുന്നു! സീതാസ്മരണഹേതുക്കളായ പൂർവ്വ
 റിചിതവസ്തുക്കളുടെ ദർശനം മർദ്ദഭേദമായിട്ടാണ് ആ പ്ര
 ണയിക്കുന്നവേപ്പെടുന്നത്. പഞ്ചവടീപ്രവേശാവസരത്തി
 ൽ രാമൻ എന്തെന്തു വികാരങ്ങൾക്കടിമപ്പെട്ടുപോകുന്നു!
 ശംബുക്കൻ വാക്കിൽനിന്നു താൻ തൽക്കാലം നില്ക്കുന്ന
 സ്ഥലം,

“പണ്ടേക്കടെതിലാണു തങ്ങൾ വളരെസ്സംസാരസൗഖ്യങ്ങളെ
 കൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന ഗൃഹസ്ഥരായുരധികം ധർമ്മത്തിലാസുകതിയും.

കർമ്മാർത്ഥം കരയുമെകസമയേമോദിച്ചു."

വാണത്. ആ ജനസ്ഥാനമാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ,

“പ്രവേശനോരാളിൽ സ്നേഹമായാലവനും
ജ്ഞാന നിരൂപമസംഖ്യദൃശ്യമായാളു തന്നെ
അരികിൽ മരുവിയൊന്നും ചെയ്തതില്ലെങ്കിലും താൻ
മരുവുമായ സുഖത്താൽ തന്നെ ഓടവെണ നീക്കം”

എന്ന് അനഭവംകൊണ്ടറിഞ്ഞിരുന്ന ആ വിരഹിക്കു, വ
പുരായ ഒരാപത്താണ് തനിക്കു നേരിടുന്നത് എന്നു തോ
ന്നി. എന്നുമാത്രമല്ല,

“കോലം തെല്ലു കഴിഞ്ഞു പിന്തു പടരും തീവ്രം വിഷം പോലെയും
കോലത്തിൽ ദ്രുമായ് പൊട്ടുന്നനെ താളിപ്പും ശരം പോലെയും
മോല മുൻതൊലിമുടി മർമ്മം പുനഃ പൊടും വ്രണം പോലെയും
മാലപ്പേരും പുതുതായുമേറെ വലുതായും നൽകി താപത്തിനെ.”

അതിനു സമീപംതന്നെയാണ് പഞ്ചവടിപ്രദേശം എന്നോ
അപ്പോൾ അദ്ദേഹം വല്ലാതെ കഴങ്ങി. ഉടൻതന്നെ തി
രിച്ചുപോയ്ക്കുളയാമെന്നു വിചാരിച്ചു. പക്ഷെ, പഞ്ചവടി
സ്നേഹം അതിനനുവദിച്ചില്ല. അനുവദിക്കാൻ ധ്വനിയു
ണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ പഞ്ചവടിയിലാണല്ലോ,

പ്രാണ സീതയുമാത്സ്സവേന ബഹുനാൾ താൻ, തഞ്ജാപിന്ധാപയേ
പ്രാണാസ്തമിതകലൈക്കമകളാലല്ലോ കഴിച്ചു ഭിന്നം!
പ്രാണപ്രയസിയെക്കളഞ്ഞു തനിച്ചുപ്പാവമക്കാടുപോയ്
പ്രാണമെന്നെങ്ങിനെ? മാനിയായെയതിനെപ്പോകുന്നതെന്നെങ്ങിനെ?”

പ്രതിവിൽ പോയികാണുകതന്നെ ചെയ്തു. അവിടെ
പെട്ടു, സ്പാർദ്ധവികമായ അസാധാരണ ധൈര്യംകൊ
ണ്ടു, അദ്ദേഹം വിരഹതാപത്താൽ തളന്നിരിക്കുന്ന ആ
സ്വപ്നം ഉറപ്പിക്കുവാൻ വാസന്തി കൂടുകൂടെ ഉപദേ
ഷിക്കുന്നതായിരുന്നെങ്കിലും, അങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ തീരെ അശക്ത
നായ അദ്ദേഹം രാമന്റെ ഏകാകിതം അസ്ഥിരങ്ങളായും നി

സ്നേഹങ്ങളായും വിഷയഗ്രഹണശക്തിയില്ലാതെ പരിഭ്രമിപ്പോകുന്നു.” കൂടാതെ,

‘മല്ലാക്ഷ്മിമണിയേതു പക്ഷിമൃഗവൃക്ഷങ്ങൾക്കു നീവാരവും പല്ലും വെള്ളവുമെന്നു തൽമുദ്രകരംകൊണ്ടുകി രക്ഷിച്ചുവോ വല്ലാത്തൊരു വികാരമുള്ളവയെക്കൊണ്ടുവെച്ചുക്കേമനിൽ കല്ലും കൂടിയുടഞ്ഞു? പാവിധമുൾക്കൊണ്ടു ദ്രവം പോലവേ’
തന്നെയല്ല,

‘മേതിമുഖിജലമേകിപ്പണ്ട രക്ഷിച്ചതാകും

പുതിയ കസ്യമോരോന്നുള്ളതാണെങ്കിലും,’

‘പുത്തൻപീലികൾ നല്ല ഭംഗിയിൽ വാടത്തിക്കൊണ്ടു നന്നായ് മുളച്ചൊത്തിട്ടും ശിവ ചേന്നു രത്നമകൾ പോലെ പ്രകാശിച്ചുമോ! നൃത്തം ചെയ്തു മരിച്ച മരൻ പിടയോരടാഞ്ഞുക്കടവിൻറമേൽ’

ഇതന്നു കൂടുന്നു; പണ്ട്,

‘വേട്ടച്ചാമയൊച്ചൊപ്പാ പുടമതിനകമേ വൃത്തമായ് ചുറ്റുമെങ്കി-
യ്ക്കൊട്ടൊട്ടാടുന്ന ചില്ലിലയയുടെ കളിയാൽ ഭംഗി മെന്നേൽവളർന്നു
കൊട്ടാ കൈത്താളമൊപ്പിച്ചുവനിമകൾ കളിപ്പിച്ചൊരോമനയുരക്കട്ടൻ
താൻ.’

‘മെന്നും കല്ലിലിരുന്നു ജാനകി മുഗങ്ങൾക്കായനേകം ദിനം
നന്നായ് പ്പല്ല കൊടുത്തതോട്തവ വിട്ടനില്ലെന്നുമെളിക്കിനെ,
നന്ദിച്ചുക്കളിച്ചനത്തിനടയിൽ ബുദ്ധപ്രതിയോടൊത്തു രാ-
കനന്നും പണ്ടു ശയിച്ചിരുന്ന ശിവയും,’

വീക്ഷണത്തിനു വിഷയീഭവിക്കുമ്പോൾ അവയെക്കൊണ്ടുവാൻ ശക്തനാകാതെ ആ സാധു ‘കേരളത്തുകൊണ്ടു മറ്റൊരാൾക്കുതേക്കു മാറിപ്പോകയും’ ചെയ്യുന്നു. ഇതല്ലാ നിമ്ബഹൃദയത്തിൽ ദൃഢതരമായും അഗാധമായും ലയിച്ചു കിടപ്പുള്ള അനുരാഗത്തിന്റെ ബാഹ്യചിഹ്നങ്ങളല്ലാതെ മറ്റൊന്നാണ്? ‘കാര്യം കഴിഞ്ഞുപോയില്ലേ? ഇനി ധൈര്യത്തെ അചലംബിക്കുക’ എന്നു വാസന്തി പറഞ്ഞതി

അ പാപമനുഷ്യൻ പുറപ്പെട്ടുവരുന്ന ഉത്തരത്തെ ഏകദേശമായി
 പാപമനുഷ്യൻ കൈക്കൂടി സംഗതികൾ മനസ്സിലാക്കും. അ
 പാപമനുഷ്യൻ പറയുന്നു:— “എന്താണിത്രാധാര്യതയുള്ളതുകൊണ്ട്
 പാപമനുഷ്യൻ?”

പാപമനുഷ്യൻ മമ വല്ലഭ വേർപിരിഞ്ഞു
 പാപമനുഷ്യൻ വസ്ത്രമിട്ടു, തികയുന്നിതിപ്പോൾ
 പാപമനുഷ്യൻ നശിച്ചുവരികയായ പ്രിയതന്റെ പേരും—
 പാപമനുഷ്യൻ മരിക്കുകയല്ലാത്ത ജീവൻ?”

പാപമനുഷ്യന്റെ നിമിഷനേരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിരഹം സഹി
 ക്ഷമാൻ താൻ ശക്തനല്ലെന്നു മാത്രമല്ല, തന്റെ ദേഹദേ
 ഹികളുടെ വിരോധത്തിനകൂടി കാരണമാകത്തക്കവിധം
 അതു സ്മരിക്കുകപോലും വഹിയാത്ത ഒരു വസ്തുവെന്നെന്നും,
 —അതായതു പ്രിയതമയായ ജാനകിയുടെ പേരിൽ അത്ര
 ശാത്രം നിമ്ബലവും അശാധ്യമായ അനുരാഗമാണു തനി
 കുള്ളതെന്നും —എന്നാൽ, ഇത്രത്തോളം സ്നേഹിക്കുന്ന ആ
 സാധുവിനെ ഉപേക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞതു, ജനമോദത്തെ സമ്പാ
 ദിക്കുവാൻ ആത്മാവിനെപ്പോലും ബലികഴിച്ചു വിജയം
 നേടിയുള്ള പൂജ്യന്മാരായ പൂർണ്ണന്മാർ ഹാനിലേക്കു തട്ടാ
 നെ അതുവരെ പരിശുദ്ധമായി പരിരക്ഷിക്കപ്പെട്ടുപോന്ന
 രവികലത്തിനു താൻമൂലം ഇദ്ദേഹമുമായി ഒരു കളങ്കം
 വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നതു ഐഹികമായും ആമുഷ്ടികമായും തനി
 ക്കു ഉൽഗതി ലഭിക്കാത്തവിധമുള്ള ഗുരുശാപത്തിനു ഹേതു
 വാകുമല്ലോ എന്നു ഭയപ്പെട്ടും, മരിച്ചുപ്രവൃത്തിച്ചാൽ വ
 സിഷ്ടസന്ദേശം അപ്പോൾ വന്ന് അറിയിച്ചപ്പോൾ
 “എന്തോദത്തന്നുവേണ്ടി ജനകാത്മജയെപ്പോലും ഉപേക്ഷി
 ക്ഷമാൻ സന്നദ്ധനാണ്” എന്നു താൻ പറഞ്ഞതു കേ
 ള്ളു “രോമകുലരാജാക്കന്മാരിൽവെച്ച് ഉത്തമനാണെന്ന് ആ
 പൂർണ്ണന്മാരെ ശ്ലാഘിക്കുന്നത് ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്” എ
 ന്നെന്നൊക്കെ തന്നെ അഭിനന്ദിച്ച ആ വല്ലഭയ്ക്കുതന്നെ ഒരുപ

മിഥുന ഭവഭൂതയും ഉത്തരരാമചരിതവും

ഏക രുചിക്കാതെ വന്നെങ്കിലോ എന്നു ശങ്കിച്ചു മാത്രമാണെന്നും, ഉള്ള മഹനീയമായ ഒരുപ്രായമല്ലേ ഇതിൽനിന്ന് അനുഭവമായിരിക്കുന്നത്? പ്രണയത്തിന്റെ ദാർഢ്യം വിസ്മയനീയം തന്നെ!!

രാമൻ പരിശുദ്ധമായ പ്രേമാമൃതത്തിൽ മഗ്നനാണെങ്കിലും, പ്രമത്തനല്ല. രാജധർമ്മം അനുസരിച്ചുള്ള തന്റെ സകല കൃത്യങ്ങളും ഒട്ടുംതന്നെ ലോപം കൂടാതെ ആ മഹൻ നിർവ്വഹിക്കുന്നു. ഭാര്യാവിരഹദുഃഖം, ബാലമരണത്തിനുള്ള ഘേതുവിനെ ആരായുവാനോ അറിഞ്ഞ ഉടനെ തൽപരിധാരാർത്ഥം ഖഡ്ഗധാരിയായി പുഷ്പകവിമാനത്തിൽ കേറി ശുഭദ്രതാപസനെ അന്വേഷിപ്പാൻ ദിഗ്ഭ്രമണം ചെയ്യുന്നതിനോ പ്രതിബന്ധകമായിത്തീരുന്നില്ല. കനിയും സ്നേഹവും മറവസരങ്ങളിൽ അടുത്തതിനു ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും “പാരം ഗർഭഭാരത്താൽ ക്ഷിതിജയയെക്കൈവിട്ടു”ന്നതിലും “ശുഭദ്രനിതൻനേരെ ഘോരം ഖഡ്ഗമയക്കുന്നതിലും” അവയുടെ സ്വർംഭോലും കാണാത്തത് അതുതന്നെ. താൻമൂലം അന്ത്യർ വ്യസനിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം വളരെ വിമുഖനാണ്. പഞ്ചവടീ ഭ്രമണത്താൽ തനിക്കുണ്ടായ ശോകാവേശത്തെ കണ്ടു മനം കലങ്ങിയ വാസന്തിയോടു ആ പരച്ഛയജ്ഞൻ പറയുന്നതെന്തെന്നു നോക്കുക:— “സേവീ വാസന്തീ! സുച്ഛത്തുക്തംകീർതിതം രാമന്റെ ഭ്രമണം കേവലം വ്യസനകരമായിത്തന്നെ വരികും. ഞാനെത്രനേരം ഭവതിയെ ഇങ്ങനെ കരയിക്കാം? അതിനാൽ പോകുന്നതിനായി എനിക്കനുവാദംതരു!” പരാനുകമ്പയുടെ പരമമായ പാർശ്വം പ്രതിപദം പ്രതിബിംബിച്ചുകാണുന്ന ഒരു പദപുഞ്ചമല്ലയോ ഇത്?

ആത്മശ്ലാഘയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പരഗുണകണികയെപ്പോലും പ്രശംസിക്കുന്ന ശീലം നമ്മുടെ നായകനിൽ സഹജമായി പ്രകാശിക്കുന്നുമുണ്ട്. യജ്ഞാഗ്നത്തിന്റെ മ

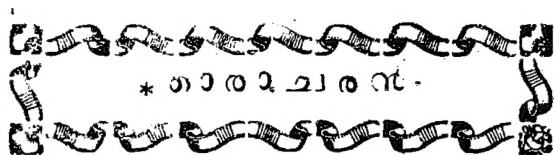
അമ്മയെ വിധവയാക്കിയപ്പോൾ വത്സ ചന്ദ്രകേതുചിനോട് എത്തിത്തന്നിട്ടാൽ തന്റെയും ശത്രുവിന്നു കരുതേണ്ടവനായവന്റെ, ദ്രോഹമെന്നു സ്വയം സമ്മതിക്കുന്ന പ്രവൃത്തികളെ ഒട്ടും അധിഷ്ഠിപ്പിക്കാതെ അവ ക്ഷത്രിയധർമ്മത്തിന്നു പരമവിചിത്രവയാണെന്നു (സ്വപുത്രനെന്ന് അറിയുന്നതിന്നു മുമ്പിൽതന്നെ) സസന്തോഷം പ്രസൂതമാക്കുകയും, രാജിനാഥാധിപതിയെ അത്യധികം അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ എത്ര ഹൃദയംഗമമായിരിക്കുന്നു! ഇതിൽനിന്നു തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ഷമയും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. ഗാർഭീയത്തിന്നു പ്രത്യേകം ദുഷ്ടാന്തം ആവശ്യമില്ല. എല്ലാ സ്ഥിതിയും എല്ലാപ്രവൃത്തിയിലും അതു വ്യക്തമായിക്കാണാം. മനോസത്തപനാക്കു മാത്രം സുലഭമായ മാഹാത്മ്യവിഭാഷമെന്നു കേലഹിതചിശമിപ്പിക്കുന്നതോടുകൂടി ഗർവ്വമെങ്ങോ മങ്ങിപ്പോയി, മാനസത്തിൽ സുഖമയരസവും താഴ്മയും ചേർത്തു 'എന്തൊപരവശത്' ആശ്ചര്യപൂർവ്വം ലവനിൽ —ധീരവീരനായ ആ ക്ഷത്രിയകുമാരനിൽ —ജനിപ്പിച്ചത്. ആവർത്തനസ്ഥിതം എന്ന ഗുണം, ശൂന്യവിപിനത്തിൽ പ്രിയയെ പശ്ചാതിട്ടു കളഞ്ഞു പശ്ചാത്തപിക്കാത്ത ആ പ്രണയിക്കുന്നവനെ ഉള്ളതാണ്. അനന്തകരങ്ങളായ കോപാദിവികാരങ്ങളെ മനസ്സിൽത്തന്നെ നിശ്ചാദനം ചെയ്യാനുള്ള സാമർത്ഥ്യമാർഗ്ഗം, അവാസ്യവാപവാദത്തിന്റെ ശ്രവണത്തിലും അത്ഭുതവർത്തകന്മാരുടെ നേരെ യാതൊരു ഭാവഭേദവും പ്രകടിപ്പിക്കാത്ത ഒരാൾക്ക് ഇല്ലെന്ന് ആരെങ്കിലും പറയുമോ? പശ്ചാത്താപത്തിൽ ഭവഭൂതിയുടെ നായകനായ രാമൻ,

അതിഭക്തിസ്തോത്രങ്ങളെ

ഗാർഭാസവുമാശ്രയിക്കുമാലയമോ

സാത്യൽകൃഷ്ടം ധർമ്മമൊ—

രാകാശം പൂണ്ടതോ പ്രസന്നമതായ്" എന്നു ഉൽകൃഷ്ടമാക്കിയതെക്കു അനുകരണീയനായ ഒരു മഹാപുരുഷന്റെ അഭിപ്രായം.



I

ദേശാന്തരസഞ്ചാരം കഴിഞ്ഞു കോറാലിയ'സെമി
ണ്ടാർ, മോട്ടിബാബുവും, പരിവാരങ്ങളും തോണിപ്പടിയോ
യി സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു മടങ്ങുകയായിരുന്നു. പതിവുപ്രകാ
രം അവർ ഉച്ചയാകുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ പുഴവക്കത്തുള്ള
ഒരു ചന്തസ്ഥലത്തിന്നരികേ വിശ്രമിച്ചു് ഊണിനുള്ള
എപ്പാടുകൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കേ, ഏകദേശം പതിനാറു
വയസ്സു പ്രായംചെന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണകുമാരൻ തോണിക്കു
രികെ വന്നെത്തി.

“മൂപ്പർ എങ്ങട്ടാണാലോ പോകുന്നത്?” എന്നു
ചോദിച്ചു.

മോട്ടിബാബു:— “കോറാലിയയിലേക്കു്”

ബ്രാഹ്മണകുമാരൻ:— “ദേവചെയ്യ് എന്നെക്കൂടെ നന്ദി
ഗ്രാമംവരെ കൊണ്ടുപോകാമോ?”

മോട്ടിബാബു:— “യോതൊരു വിരോധവും ഇല്ല. എന്നാ
ണ് പേരു്?”

ബ്രാഹ്മ: കു:— “താരാചരൻ.”

ദേഹത്തിന്റെ നിറവും, കണ്ണുകളുടെ പ്രകാശവും,
അധരപ്പടത്തിൽ കളിയാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന മന്ദഹാസത്തി
ന്റെ പ്രസന്നതയും ആ ബാലസ്വരൂപത്തിന്റെ നിസ്
കൃക്കാന്തിയെ പതിന്മടങ്ങു വർദ്ധിപ്പിച്ചു. അരയ്ക്കുമേലെ ന
ഗ്നമായിരുന്ന ആ ദേഹത്തിൽ വസ്ത്രാധർമ്മംതന്നെ ക
ഷ്ടി'യായിരുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല, ആകപ്പാടെയുള്ള പുഷ്പിയും
പരിമിതമായിരുന്നു. അവയവങ്ങളുടെ ആകൃതി കണ്ടാൽ,

ആത്മരൂപം വല്ല ശിഷ്ടവർത്തനയും കരകൗശലപലപലം
 മറ്റും ഒരു ശിലാപ്രതിമയോ മറ്റോ ആണെന്നു തോന്നി
 പറ്റാത്തതും.

“മകനേ! വേഗത്തിൽ കുളിച്ചു തോണിയിലേക്കു വ
 രി. നമുക്ക് ഒന്നായി ഊൺ കഴിക്കാം.” എന്നു മോട്ടി
 ബാബു അതിവാത്സല്യത്തോടെ പറഞ്ഞു.

താരാചരൻ “അല്പം കുതിക്കുന്നു” എന്ന് പറഞ്ഞുകൊ
 ണ്ടു അടുക്കളയിലേക്കു ചാടിപ്പോയി വെപ്പുപണിയി
 ൽ വാലിയക്കാറെ സഹായിക്കാനു തുടങ്ങി. മോട്ടി
 ബാബുവിന്റെ വെപ്പുകാർ ഉടനാട്ടുകരായിരുന്നതി
 നാൽ മത്സ്യം വെള്ളാനും മറ്റും നല്ലപോലെ അരി
 ണ്ണിരുന്നില്ല. ആ പണി താരാചരൻ ഏറ്റെടുത്തു
 തന്റെ പചനപാടവത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി. അ
 ടക്കളപ്പണിയിൽ വളരെക്കാലം പഴുകിയവന്റെ പാ
 ടവത്തോടുകൂടി പിന്നീട് ഒന്നരണ്ടു പച്ചക്കുറിപ്പു
 ത്തങ്ങൾ അവൻ ഉണ്ടാക്കി. പണിയെല്ലാം കഴി
 ണ്ണ ഉടനെ പുഴയിലേക്കു ചാടി ഒന്നു മുങ്ങി, തന്റെ
 ചെറുഭാഗ്യത്തിൽ നിന്ന് അതിശുദ്ധമായ ഒരു മുണ്ടു
 ടത്തു ചുറ്റി. നെറ്റിയിൽ വീഴുന്ന തലമുടിച്ചുരുളുക
 ളെ ചെറിയൊരു മരച്ചീപ്പുകൊണ്ടു വാൻ മിനുക്കി,
 പിന്നിൽ കെട്ടിവെച്ചു. പിന്നീട്, മാറിൽ തിളങ്ങു
 ന്ന ഉപവീതത്തോടുകൂടി ഗൃഹനായകന്റെ മുഖിൽ
 ചെന്നു സന്നദ്ധനായിനിന്നു.

മോട്ടിബാബുവിന്റെ പത്നി അന്നപൂണ്ണാദേവിയും,
 പെരുവയസ്സു പ്രായം ചെന്ന മകൾ ചാരുവും ഇരുന്നിര
 ന്ന മുറിയിലേക്കു അദ്ദേഹം താരാചരനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോ
 ള്കി. സുഭഗനായ ആ ബാലനെ കണ്ടു ക്ഷണത്തിൽ ആ
 സാധനിയുടെ ഹൃദയം സ്നേഹാർദ്രതയാൽ അവനിൽ ലയി

ച്ചു സന്തോഷഭരിതമായി. “അവൻ എവിടുന്നു വരുന്നു; ആരോട് മകനായിരിക്കും. ഇത്ര നല്ലൊരു കുട്ടിയെ അവന്റെ അമ്മ എങ്ങിനെ പിരിഞ്ഞിരിക്കും?” എന്നും മറുമായിരുന്നു അവരുടെ ആലോചനകൾ.

മോട്ടിബാബുവിന്റെ അരികത്തുതന്നെ താരാചരനും ചോറ വിളമ്പി. അവൻ നല്ലപോലെ ഊണുകഴിക്കാത്തതു കണ്ടപ്പോൾ, അതു ലജ്ജകൊണ്ടായിരിക്കാമെന്നു ധരിച്ച് അവർ പലപ്രകാരത്തിലും നിർബന്ധിച്ചുനോക്കി. പക്ഷേ, ആർതന്നെ നിർബന്ധിച്ചാലും തന്റെ സ്വന്തം ഇഷ്ടപ്രകാരമല്ലാതെ മറുജീവരെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി വല്ലതും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം തനിക്കില്ലെന്നു താരാചരൻ എളുപ്പത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി; ആ സ്വന്തം പ്രകടനം ഒരു തേനീച്ചക്കാരന്റെ മക്കുടപ്പിടുത്തംപോലെ നിമ്നോദമായി തോന്നിയതുമില്ല.

ഊണുകഴിഞ്ഞശേഷം, അന്നപൂണ്ണ അവനെ അടുക്കൽ വിളിച്ചിരുത്തി, ഓരോ വർത്തമാനങ്ങൾ അന്വേഷിക്കാൻ തുടങ്ങി. ശരിയായ ഒരു ചരിത്രം അവനിൽനിന്നു കിട്ടുവാൻ അവർക്കു സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും, പത്തുപതിനൊന്നു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ അവൻ വീട്ടിൽനിന്നു ചാടിപ്പോയ വിവരം അവർ ഗ്രഹിച്ചു.

“താരാചരൻ അമ്മയില്ലേ?” എന്നായിരുന്നു അന്നപൂണ്ണയുടെ ചോദ്യം.

“ഉണ്ട്.”

“അവർക്കു നിന്നോടു സ്നേഹമില്ലേ?”

ഈ ചോദ്യം അസംബന്ധമാണെന്നായിരുന്നു താരാചരന്റെ അഭിപ്രായം.

“സ്നേഹമില്ലാതിരിക്കാൻ അവകാശമെന്താണ്?”

എന്നെ എന്തിനാണ് വീ അവരെ വിട്ടു ചാടിയപ്പോൾ നോക്കൂ?”

“അമ്മയ്ക്ക് എന്നെ കൂടാതെ നാലു ആൺമക്കളും മൂന്നു പെൺമക്കളും ഉണ്ട്.”

അന്നപ്പൂണ്ണ സൂക്ഷിച്ചു നിന്നുപോയി.

“എന്തസംബന്ധമാണ്! നാലുവിരൽ ബാക്കിയുണ്ടെന്നു കരുതി ആരെങ്കിലും ഒരു വിരൽ മുറിച്ചുകളയാറുണ്ടോ?”

II

താരാചരന്റെ ജീവചരിത്രം അവന്റെ ആയുഷ്കാലം പോലെതന്നെ ചുരുങ്ങിയതായിരുന്നുവെങ്കിലും, അവന്റെ സമ്പ്രദായങ്ങൾക്കെല്ലാം ആകുപ്പാടെ ഒരു പുതുമയുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ നാലാമത്തെ സന്താനമായിരുന്ന ആ ബാല്യം നന്നെ ചെറുപ്പത്തിൽ പിതൃണശം സംഭവിച്ചു. ആ കുടുംബത്തിൽ കുട്ടികൾ അനേകം പേർ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, “അരുമക്കുട്ടി” താരാചരനായിരുന്നു. അമ്മയും സഹോദരന്മാരും, സഹോദരികളും, അയൽപക്കക്കാരും, അവനെ ഒരുപോലെ കാമനിച്ച്, സ്നേഹത്തിൽ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന മാസ്റ്റർകൂടി അവനെ അപൂർവ്വമായിട്ടേ തല്ലിയിരുന്നുള്ളൂ. ആ അപൂർവ്വവസരപ്പോൾ താരാചരനോടൊപ്പം മറ്റു കുട്ടികൾക്കും പ്രശസ്ത കിട്ടുകയും ചെയ്തു. ഇതെല്ലാം ആലോചിക്കുമ്പോൾ, താരാചരൻ വീടു വിട്ടോടിപ്പോകാൻ യാതൊരു ന്യായവും ഇല്ല. പക്ഷേ സംഭവിച്ചതു നേരേമറിച്ചാണ്. അപൂർവ്വവസരക്കാരുടെ തോട്ടത്തിലുള്ള പഴങ്ങൾ ഒന്നൊഴിയാതെ ചവന്നുശീന്നും, അവരുടെ പ്രഹരങ്ങൾ ഒന്നൊഴിയാതെ അനുഭവിച്ചും നാൾകഴിച്ചുപോന്ന തെമ്മാടിമെച്ചക്കാരൻ, അമ്മയുടെ അമ്മമാരുടെ ശകാരവർഷം സഹിച്ചു.

കൊണ്ടു സ്വഗ്രാമത്തിൽതന്നെ വസിക്കുന്നതും, ഗ്രാമത്തിൽ സർവ്വരും ലാളിക്കപ്പെട്ട ഈ ബാലൻ വീടുവിട്ടു ചില നാടകക്കമ്പനിക്കാരുടെ കൂടെ ചാടിപ്പോന്നതും ആശ്ചര്യമല്ലേ?

താരാചരനെ കാണാതായപ്പോൾ ഗ്രാമക്കാരുടെ ഇടയിൽ വലിയ കോലാഹലമായി. അവനെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ വേണ്ടി നാലുഭാഗത്തും പുറപ്പെട്ടുപോയിരുന്ന ആളുകൾ ഒടുവിൽ അവനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു. വ്യസനാകുലനായ മാതാവു പ്രിയപുത്രനെ മാരോടണച്ചു ബാഷ്പധാരയോടെ അവന്റെ സുകുമാരഗാത്രത്തെ അഭിഷേകം ചെയ്തു. സൌമ്യമായ വല്ല ശിക്ഷയും ഏല്പിച്ചു അവന്റെ നടപടി നന്നാക്കേണ്ടതിലേയ്ക്കു തക്കതായ ഒരു പരിശ്രമം ചെയ്തേണ്ടതാണെന്ന് ഉൽഘോഷിച്ചിരുന്ന ഗുരുജനങ്ങൾ, അവൻ തിരിച്ചുവന്നപ്പോളുണ്ടായ സന്തോഷപാരവശ്യം നിമിത്തം അവനിൽ പൂർവാധികമായ ദാക്ഷിണ്യത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുത്. ഇനിയെങ്കിലും വീടുവിട്ടു പോകാതിരിക്കുമെന്നാശിച്ചു അവൽവീട്ടിലെ പെണ്ണങ്ങൾ അവനോടു മുന്വേഞ്ഞതിലും അധികമായി സ്നേഹം ഭാവിച്ചു. പക്ഷേ ഈവക നിർബ്ബന്ധങ്ങൾ — പ്രേമനിർബ്ബന്ധങ്ങൾ പോലും — ആ ബാലനെ ദുസ്സഹങ്ങളായിരുന്നു. താൻ വീടില്ലാത്തവനായിരിക്കേണമെന്നായിരിക്കാം അവന്റെ ജാതകവശാലുള്ള യോഗം!

അജ്ഞാതദേശങ്ങളിൽനിന്നു വന്നെന്നയുന്ന വല്ല തോണികളേയോ, ദേശാന്തരസഞ്ചാരങ്ങൾക്കിടയിൽ ആ ഗ്രാമത്തിലെത്തി തരളമായകളിൽ വിശ്രമിക്കുന്ന വല്ല സ്ത്രീയാണിയേയോ, പുഴക്കരയിൽ പായകൊണ്ടു കൂടാറുകെട്ടി, മുളക്കുഴണങ്ങൾ ചീന്തി കൊട്ടുമടയുന്ന “കോപ്പിരി”ക്കൂട്ടത്തേയോ കാണുമ്പോളെല്ലാം, പ്രേമനിർബ്ബന്ധങ്ങൾക്കടിമപ്പെടാതെ, ദുരവഗാഹമായ ബഹിർല്ലോകത്തിലെ സ്വത

പ്രതിപദിതം അനുഭവിക്കുന്നതുള്ള ഭാഗ്യം തനിക്കും സിദ്ധിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന മോഹം അവന്റെ അന്തരംഗത്തിൽ ബലവത്തായി അങ്കുരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ ഇങ്ങിനെ രണ്ടുതന്നെ പ്രാവശ്യം ചാടിപ്പോയ ശേഷം അതേ പഥംപോലും ബന്ധുജനങ്ങളും അവനെ അടക്കിനിർത്തുന്ന കാര്യം അസാദ്ധ്യമെന്നു തീർച്ചയാക്കി.

അവൻ ചേന്ന് നാടകകമ്പനിയുടെ ഉടമസ്ഥൻ അവനെ പുത്രനായി സ്വീകരിച്ചു. അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ താരാചരൻ കളിക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു 'ഭാമന' സ്ഥാനം നേടി. കളികാണാൻ വരുന്ന ആളുകൾ— വിശേഷിച്ചു സ്ത്രീകൾ— അവനെ വിളിച്ചു വരുത്തി പ്രത്യേകമായി അഭിനയിക്കുക പതിവായി. ഇപ്രകാരം സപ്തകാലവും പ്രേമലാളനാദികൾ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കാണ് ഒരു ദിവസം അവൻ ആരും കാണാതെ അവിടെനിന്നു ചാടിപ്പോയതായതായത്.

അസ്വതന്ത്രതയിലുള്ള ക്ഷമയില്ലായ്മയും, സംഗീതത്തിലുള്ള ഭ്രമവും ആലോചിച്ചാൽ, താരാചരൻ ഒരു മാനുഷനായിത്തീർന്നു. ആ ബാലനെ ഗൃഹബന്ധങ്ങളിൽനിന്നു ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടു ചില നാടകങ്ങളിലെ പാട്ടു ചെയ്യിക്കുന്നു. അവയുടെ രാഗമാധുരി അവന്റെ ഹൃദയം നൽകിയവയങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു, അനുരൂപങ്ങളായ ചില വികാരങ്ങളെ ഉൽപാദിപ്പിച്ചു. ആ ചെറുബാലൻ സദി അശ്വിനം മറ്റും ചെയ്തിരുന്നു, ഗൗരവത്തോടെ തലകുനിക്കുന്നതും താളം പിടിക്കുന്നതും കണ്ടാൽ ആർക്കും ചിരിപ്പുണ്ടായിരിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. മനുഷ്യരുടെ സംഗീതം ഗൃഹാർത്ഥം, കർമ്മകർമ്മത്തിലെ മഴത്തുള്ളികൾ ഇലപ്പടപ്പിൽ പതിക്കുന്നവയെ ഉണ്ടാക്കുന്ന ശബ്ദവിശേഷവും, സൂതിതനിൽ ചാമ്പവും, അമ്മയുടെ അടുക്കൽനിന്നു വഴിതെറ്റിപ്പോ

യ ഏതാ രാക്ഷസശിശുവിന്റെ തേങ്ങിക്കരച്ചിൽ പേര
ലെ കുറിക്കാട്ടുകളിലൂടെ നിശ്ചയിക്കുന്ന 'കാരാന്റെ' ശ
ബ്ദവും, അവനെ പലപ്പോഴും ആഹ്ലാദിപ്പിക്കാറുണ്ടായി
രുന്നു. മദ്ധ്യാഹ്നസൂര്യന്റെ തീക്ഷ്ണകിരണങ്ങളിൽ തപിക്കു
ന്ന ആകാശത്തിലൂടെ പറക്കുന്ന പരുന്തിന്റെ വിദൂരാര
വവും, വർഷാകാലസന്ധ്യകളിൽ കരയുന്ന മണ്ഡൂകങ്ങളി
ടെ കർശനസംഗ്രഹം അലരാത്രീയിൽ 'കോരി'യിടുന്ന സൂര്യ
ലങ്ങളുടെ നിലവിളിയും അവന്റെ ഹൃദയത്തെ അത്ഭുതി
കൂടെ ഉല്ലസിപ്പിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളായിരുന്നു.

ഈ സംഗീതഭൂമി നിമിത്തമാണ് അവൻ ചില പാ
ട്ടുകാരെ സംഘത്തിൽ ചെന്നുചേർത്ത്. പ്രാസപ്രചുരങ്ങ
ളും, പുരാണവിഷയപ്രതിപാദകങ്ങളും ആയ അനേകം പാ
ട്ടുകൾ ആ സംഘത്തിന്റെ ഗുരുഗാഥകളായി അവൻ
പഠിച്ചു. അയാൾക്കു താരാചരൻ 'പഞ്ചമരാഗം' പാടു
ന്ന ഒരു 'പഞ്ചവണ്ണ'ക്കിളി'യായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒട്ട
നേകം പാട്ടുകൾ പഠിച്ചു മിടുക്കനായിക്കൊണ്ടിരിക്കുക, ഒരു
ദിവസം രാവിലെ നോക്കുമ്പോൾ പക്ഷിയെ കണ്ടില്ല!

ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ കൊല്ലത്തോളം മിഥുനം, കർക്ക
ടക മാസങ്ങളിൽ ചില ചന്ദ്രനക്ഷത്രങ്ങളാകാറുണ്ട്. ആ സ
ന്ദർഭങ്ങളിൽ ചില നാടകക്കാരും, സംഗീതക്കാരും, ദാസി
യാട്ടക്കാരും, കച്ചവടക്കാരും, ഞാണിന്മേൽക്കളിക്കാരും
വന്നുചേരുക പതിവുണ്ട്. താരാചരൻ പാട്ടുകാരെ കൂട്ട
ത്തിന്നു ചാടിപ്പോയത് ഒരു കച്ചവടക്കാരന്റെ അടുക്ക
ലേയ്ക്കായിരുന്നു. അവനെ ചെററിലക്കച്ചവടത്തിൽ സ
ഹായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്ക്, അവിടെ ഒരു കൂട്ടം
ഞാണിന്മേൽക്കളിക്കാർ വന്നെത്തി. ഉടനെ അങ്ങോട്ടു
ചാടി അവരുടെ 'കുഴപ്പത്തു'കാരനായിത്തീർന്നു. കുഴൽവി
ളിയുടെ പുതുമ അവസാനിച്ചപ്പോൾ, അവൻ ആ കൂട്ടരേ
യും വിട്ടു. നന്ദിഗ്രാമത്തിലെ സെമിണ്ടാർ വളരെ കേമമാ

അതാ ധാരാളം- ഏതൊരുതരം ഭാവമുണ്ടെന്നറിയുക
കുറയ്ക്കുവാൻ ഭാഗ്യവശമല്ല. അങ്ങനെയൊരു പുറപ്പെട്ട
പുറം പാത്രമിതാണ് മോട്ടിവാബുവിനെ കണ്ടെത്തി
യത്.

താൻ സഹവസിച്ചിരുന്ന വിവിധജനങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളാണു താൻ ചരനെ ബാധിച്ചിരുന്നില്ല. അവന്റെ മനസ്സ് അത്രയും സ്വതന്ത്രവും അവിചാരിതവും ആയിരുന്നു. തന്റെ ചുരുങ്ങിയ ജീവകാലത്തിനിടയിൽ അസംസന്ധവും അസദ്യവുമായ പല കഷ്ടതകളും അവനു കണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയൊന്നും അവന്റെ മനസ്സിൽ സ്ഥലം പിടിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. ലോകസമുദ്രത്തിലെ കലങ്ങിയ വെള്ളത്തിൽ നീന്തുകമാത്രമല്ല, അടർത്തിവെക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത കെരളകത്തൽ, അടിയിലെ പട്ടിപ്പരെ ചിലപ്പോൾ മുങ്ങുകയും ചെയ്തുവെങ്കിലും, ആ ബാലമരാളത്തിന്റെ ചിറകുകളിൽ ഉലച്ചിരുട്ടുകയോ, പട്ടിപറകയോ ചെയ്തില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്, ആ 'തെങ്ങി'ച്ചെറുക്കന്റെ മുഖത്ത് അക്ഷയിതമായ സൗഖ്യവലകളി കളിയാടിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. മദ്ധ്യവയസ്സുവാം ലോകപരിചിതൻ ആയ മോട്ടിവാബുവിന്, അവനെ കണ്ടമാത്രയിൽത്തന്നെ യാതൊരു സങ്കോചവും കൂടാതെ അദ്ദേഹത്തെ അംഗീകരിക്കാൻ തോന്നിയതിന്റെ രഹസ്യവും ആ നിഷ്കുന്ദജ്വലം തന്നെയാണ്.

അത്താഴം ഉണ്ണ് കഴിഞ്ഞു, തോണി വീണ്ടും യാത്രയുണ്ടാകുമ്പോൾ ആ ബാലന്റെ ബന്ധുക്കളെപ്പറ്റിയും ഗൃഹത്തിലെത്തുടങ്ങിയ അന്നപുണ്യ പ്രേമാർദ്രതയോടുകൂടെ പലപലിച്ചുതുടങ്ങി. അതിനെല്ലാം ഏറ്റവും ചുരുക്കത്തിൽ പറയപ്പെടാത്തു. താൻ ചരൻ തോണിയുടെ മേൽത്തട്ടിൽ കയറി അഭയപ്രാപിച്ചു. കാലവഷത്താൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞുപിടഞ്ഞിരുന്ന ആ മഹാനദി അതിന്റെ അനിയന്ത്രി

തമായ മുഖരതയാൽ പ്രകൃതിമാതാവിനെപ്പോലും അസ്വസ്ഥയാക്കി മേഘപടലങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ പ്രകാശിച്ച സൂര്യഭാഗവൻ ഒരു മന്ത്രവാദിയുടെ ചൂരൽകൊണ്ടെന്നപോലെ, സ്വപകരങ്ങളെക്കൊണ്ടു, പുഴവക്കിൽ അലംഗനങ്ങളായിക്കിടന്നിരുന്ന ഞാണെകളേയും, കരയിൽ പച്ചനിറത്തിൽ വെണ്ണിരുന്ന കരിമ്പിൻതോട്ടത്തേയും, മരകരയിൽ ചെട്ടവാളത്തോടടുത്തു നിരന്നിരുന്ന മരക്കൂട്ടത്തേയും സൂഷ്മിച്ചു. സകല ചരാചരങ്ങളും ജീവചൈതന്യത്താൽ ചലിച്ചും, ചിലച്ചും, ഉജ്ജ്വലിച്ചും ഇരിക്കുന്നപോലെ തോന്നി.

താരാചരൻ മേൽത്തട്ടിൽ കയറി ഒരു കാരവായയുടെ മറവിൽ കിടന്നു. പച്ചപ്പല്ലുപുതച്ച മലഞ്ചെരിവുകളും, വെള്ളം നിറഞ്ഞ ചണത്തോട്ടങ്ങളും, നെല്ലുവളഞ്ഞ വയലുകളും, പുഴക്കരയിൽനിന്നു ഗ്രാമത്തിലേയ്ക്കു പോകുന്ന വരമ്പുകളും, മരകൂട്ടത്തിനിടയിൽ കാണപ്പെട്ട ഗ്രാമങ്ങളും ഒന്നൊന്നായി ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽ പ്രവേശിച്ചും മറഞ്ഞുമിരുന്നു. ആകാശചക്രത്തിന്റെ അനന്തമായ വ്യാപ്തിയും, വയലുകളിലെ ഒച്ചയും അനക്കവും, വെള്ളത്തിലെ ലോഷവും, മരങ്ങളിലെ ഉലച്ചിലും, ചക്രവാളത്തിന്റെ വിശാലതയും നിമിത്തം മഹത്തരമായ ഈ പ്രകൃതി ആ ബാലനുമായി എത്രയും രഞ്ജിപ്പുള്ളതായിരുന്നിട്ടും, ആ അസ്വസ്ഥാത്മാവിനെ ഒരു നിമിഷമാത്രമെങ്കിലും ഗാഢശാലിംഗനത്തിൽ ബന്ധിച്ചുനിർത്തുവാൻ ശക്തയായില്ല.

പത്തുകിടാങ്ങൾ പുഴക്കരയിൽ ചാടിക്കളിച്ചു. കുതിരക്കുട്ടികൾ മൈതാനത്തിൽ മേഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു; വല വീശുന്നതിന്നുവേണ്ടി കെട്ടിനിർത്തിയ മുളത്തൂണുകളിൽ ചെന്നിരുന്നു. “മീൻകള്ള” പക്ഷികൾ കൂടക്കൂടെ വെള്ളത്തിലേയ്ക്കു ചാടി; കുട്ടികൾ വെള്ളത്തിലിറങ്ങി ‘കോട്ട’കാട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു; മാറോളം വെള്ളത്തിൽനിന്നു ഗ്രാമീണകന്യകകൾ കളിച്ചു ചിരിച്ചു; തലയ്ക്കിൽ കൊട്ടയുപേരി, മുക്കുവശ്ശിക

൯ മീൻപിടിക്കാരുമായി വിലയെപ്പറ്റി പ്രിശക്തിക്കുടമയായിരുന്നു. ഈവർ കാഴ്ചകളെല്ലാം നിത്യപരിചിതങ്ങളായിരുന്നിട്ടും താരാചരന് അവയിൽ അപ്പോഴും ഒരു നൂതനതരം തോന്നി അവൻ അവയെ നിന്നിടമയ്ക്കായി നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അവൻ പിന്നീട് തോണിക്കാരുടെ നേരേ തിരിഞ്ഞു. തോണി ആവശ്യത്തിലധികം കറുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അവൻ ഉടനെ ചാടിയെണീർന്നു തോണിക്കാരെ സഹായിക്കുക. അവരിൽ ആർക്കെങ്കിലും ബീഡി വലിക്കാൻ അവരെ വേണമെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം ആ സമയത്തെല്ലാം അവർക്കു പണി എടുക്കുന്നതിനും അവൻ സന്നദ്ധനായിരുന്നു. കാരറിന്റെയും തോണിയുടേയും ഗതിയറിഞ്ഞു മറ്റൊരാളെ പ്രവർത്തിക്കാൻ തനിക്കു ധാരാളം വശമുണ്ടെന്ന് അവൻ പലപ്രകാരത്തിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി.

സന്ധ്യയാവുന്നതിന്നു കുറച്ചു മുമ്പേ അന്നുവെണ്ണ അന്നു വിളിച്ചു, പതിവായി രാത്രി എന്താണു കഴിക്കാൻ എന്നു ചോദിച്ചു.

പ്രിയത്വം. ചിലപ്പോൾ ഒന്നും കിട്ടാതെയുംവരും എന്നായിരുന്നു മറുപടി.

ശരിയായ ഒരുത്തരും കിട്ടാത്തതിൽ അന്നുവെണ്ണയ്ക്കു വലിയ ആശങ്കയുണ്ടായി. കേവലം അഗതിയായ ഈ ബുദ്ധനെ വേണ്ടതെല്ലാം കൊടുത്ത് അവനെ പരിപൂർണ്ണമായ സുഖസന്ദർഭത്തിൽ എത്തിക്കേണമെന്നായിരുന്നു ആ സാധുവിന്റെ ആഗ്രഹം. പക്ഷേ അവനെ എതുപ്രകാരത്തിലാണ് സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതെന്ന് അവർക്കു മുമ്പാകെ സാധിച്ചില്ല. കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തോണി കറുത്തു. ഗൃഹനായിക ഭൂതന്മാരെ വിളിച്ച്, അവർക്കു പ്രാധാന്യം നൽകി പലഹാരങ്ങളും മറ്റും നല്ല പരപ്പും

അൾ വല്ലതും കിട്ടുമെങ്കിൽ അവയും കൊണ്ടുവരും ആജ്ഞാ പിടിച്ചയച്ച് പക്ഷേ താരാചരൻ അല്പം ഊണുകഴിച്ചുവെന്ന് വരുത്തിയതേയുള്ളൂ. പാൽ തീരെ വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു പ്രകൃത്യാ മിതഭായിയായ മോട്ടിബാബുവിന്റെ സൗമ്യമായ നിർബന്ധത്തിനുപോലും അവൻ വഴിപ്പെട്ടില്ല. “എനിക്ക് ഇഷ്ടമില്ല” എന്നായിരുന്നു അവന്റെ ഏകവാദം.

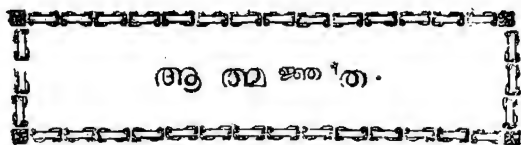
ഇങ്ങിനെ രണ്ടു മൂന്നു ദിവസം തോണിയിൽതന്നെ കഴിഞ്ഞു. താരാചരൻ, സ്വന്തമനസ്സാലെ, പലപ്പോഴും ഭൂതൃമാന്റെയും തോണിക്കാന്റെയും സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇതിനിടയിൽ, കാണത്തക്ക യാതൊരു കാര്യവും അവന്റെ തീക്ഷ്ണദൃഷ്ടികളിൽ പെടാതിരുന്നില്ല. അവന്റെ കണ്ണുകളും, മററുള്ള അവയവങ്ങളും മനസ്സും ഒന്നുപോലെ സദാ ജാഗ്രതകളായിരുന്നു. സാക്ഷാൽ പ്രകൃതിഭേദിയെപ്പോലെ അവൻ എല്ലാത്തോഴും വ്യാപരിച്ചുകൊണ്ടു ഇരുന്നു; പക്ഷേ ഇതരവസ്തുക്കളിൽനിന്നു വേർപെട്ട് “ഇരുന്ന” ലോകത്തിൽ ഏതാതൊരാൾക്കും ക്ഷണപ്ലമായ ഒരു പദവിയും നിലയും ഉണ്ടു്; പക്ഷേ, താരാചരൻ, ദുരന്തമായ ജീവിതപ്രവാഹത്തിന്റെ ഉപരിഭാഗത്തു ചലിക്കുന്ന ഒരു സന്തോഷതർംഗമായിരുന്നു. ഭൂതഭാവികളോടു യാതൊരു ബന്ധവും ഇല്ലാതെ, കേവലം മുമ്പോട്ടു പോവുക മാത്രമേ അവൻ ചെയ്യൂള്ളൂ.

ഒരു ചിന്താശകലംപോലും ബാധിക്കാത്ത മനസ്സിന്റെ അത്യാദൃശമായ ഗ്രഹണശക്തി സിമിത്തം, തന്റെ സഹവസിച്ചിരുന്ന വിവിധസംഘക്കാരരിൽനിന്നു താരാചരൻ വിനോദകരങ്ങളായ പല വിദ്യകളും പഠിച്ചിരുന്നു. നാടകങ്ങളിലെ അനേകം പാട്ടുകളും മററും അവന്നു മുഖസ്ഥങ്ങളായിരുന്നു. ഒരുദിവസം പതിവുപ്രകാരം മോട്ടിബാബു തന്റെ ഭാര്യയേയും മക്കളേയും രാമായണം വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. ശ്രീരാമകഥാരമ്പരമായ

ശരണമാരുടെ ചരിത്രം പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിലെത്തിയപ്പോൾ താരാചരൻ രസം അടക്കിവെക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുവരെ തോണിയുടെ മേൽത്തട്ടിൽ ലാത്തിയിരുന്ന താരാചരൻ പെട്ടെന്നു താഴത്തിറങ്ങിവന്നു. “വായന അവിടെ നിൽക്കട്ടെ; ഇനിയത്തെ ഭാഗം ഞാൻ പാടിക്കേൾപ്പിക്കാം” എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നീടു “ദാശരഥി”യുടെ കഥയിൽ ‘നിന്നു, മുരളീസ്വരൂപംപോലെ നിദ്ദോഷരമണീയമായ ശാരീരത്തോടുകൂടി ആ ബാലൻ പാടാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, ആകാശമണ്ഡലം മുഴുവനും അനിർവചനീയമായ ആനന്ദമാധുരിയിൽ ലയിച്ചുപോയി. തോണിക്കാർ വാതിൽക്കൽവന്നു നില്പതോ ഇരിക്കട്ടെ. ആ വഴിക്കു പോയിരുന്ന മാര തോണിക്കാരും ഈ സ്വരമാധുരിയുടെ ശകലമെങ്കിലും ആസ്വദിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചു ചെവി വട്ടംപിടിച്ചു. ശബ്ദം അവസാനിച്ചപ്പോൾ ശ്രോതാക്കൾ ദീർഘമായി നിശ്വസിച്ചു.

“അശുപൂണ്ണമിഴി”യായിത്തീർന്ന അന്നപൂണ്ണ താരാചരനെ മടിയിലിരുത്തി മാറോടണക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ഈ ബാലൻ സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം, അവനെ തങ്ങളുടെ കൂടെ പാർപ്പിച്ചു പുത്രനില്ലായ്മയാലുള്ള ദുഃഖം കൂടാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു എന്നു മോട്ടിബാബുവും ചിന്തിച്ചു. അവരുടെ പ്രതി, “ചാരു” മാത്രം എന്നെന്നില്ലാത്ത അസൂയയ്ക്കും ദേഷ്യത്തിനും വശംവദയായി.

പ്രമാണം. —വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായർ, ബി. എ.



ആത്മജ്ഞത.

“ആത്മജ്ഞത എന്ന ഗുണം ഉള്ളവരെ ദൈവം തുണയ്ക്കും” എന്നുള്ള ആപ്തവാക്യം സാരഗർഭമായ ഒന്നാണ്. ‘ദൈവം തുണയ്ക്കും’ എന്ന പദങ്ങളെ ശ്രദ്ധവെച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ, നമുക്കു തോന്നുന്ന ബാഹ്യാർത്ഥത്തിന്നു പുറമേ, ആ പദങ്ങൾക്ക് ഒരർത്ഥംകൂടി ഉണ്ടെന്ന് വ്യക്തമാകും. മുൻപറഞ്ഞ വാക്യത്തിനെ കുറച്ചൊന്നു ഭേദപ്പെടുത്തി, “ആത്മജ്ഞത ഉള്ളവർക്ക് എന്തും സാധിക്കും” എന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ “ആത്മജ്ഞതയുള്ളവർ ചെയ്യുന്നത് എല്ലാം ശ്രദ്ധമായി കലാശിക്കും” എന്നോ പറയുമ്പോഴാണ് പദങ്ങളുടെ ശരിയായ അർത്ഥം പുറത്തുവരുന്നത്.

കേവലം ആത്മജ്ഞതകൊണ്ടു മാത്രം ജീവിതത്തിൽ ഉയർന്ന ഒരു പദവിയായ പ്രാപിക്കാമെന്നുള്ള ധൈര്യം ചുരുക്കം ജനങ്ങൾക്ക് മാത്രമേ കണ്ടുവരുന്നുള്ളൂ. അന്യാശ്രയം കൊണ്ടു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതിലുള്ള എഴുപ്പം തന്നെയാണ് ഇതിന്നു കാരണം. മനുഷ്യശക്തിയുടെ നിമിത്രപരവും, ധൈര്യക്കുറവും ലോകത്തിൽ ധാരാളമായിരിക്കും, അന്യന്മാരുടെ സാഹായ്യംകൊണ്ടു കാര്യങ്ങൾ നേടുവാൻ പുറപ്പെടുന്നതിൽ എന്താണുതക്കമുള്ളത്? തരുലതാദികളാൽ നിബിഡമായ ഒരു വൻകാട്ടിൽ ലതകളെല്ലാം തരക്കളെ ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നതായിക്കാണാം. എന്നാൽ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റോ, വെട്ടുകാരൻറെ കോടാലിയോ ഏറുകഴിഞ്ഞാൽ മരം മുറിഞ്ഞുവീഴുകയും, അതിനെ അവലംബിച്ചിരുന്ന വള്ളി നിരാധാരമായി വാടിപ്പോകയും ചെയ്യുന്നു. അന്യനെ ആശ്രയിക്കുന്ന മനുഷ്യൻറെ സ്ഥിതിയും എന്താണിതുപോലെതന്നെ. താൻ ആശ്രയിച്ചുനില്ക്കുന്നവന്നു വല്ല ആപത്തും

ബാരിട്ടുകയോ, അഥവാ സഹായമായിത്തീരുവാൻ സാധിക്കാതെ വരികയോ ചെയ്യുന്നപക്ഷം ആശ്രിതന്റെ കഥ മരത്തിൽനിന്നു വേർപെട്ട ലതയുടെ സ്ഥിതിയെക്കാൾ മെച്ചമാണെന്നു പറവാൻ തരമുണ്ടോ?

ശക്തിസംയുക്തമായ ഒരാത്മാവ് എല്ലാവർക്കും ഉള്ള അവസ്ഥയ്ക്ക്, ആ ശക്തിയെ ഉപയോഗിക്കാതെ അന്യസാഹായ്യംകൊണ്ട് ആത്മകാര്യം പൂർണ്ണമായി സാധിച്ചുവെന്നു വരുന്നതു സൂക്ഷ്മത്തിൽ പ്രകൃതിവിരുദ്ധംകൂടിയല്ലേ എന്നു ശങ്കിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കേവലം അന്യനെ ആശ്രയിച്ചു ജീവിതം കഴിച്ചുപോരുന്നതിൽ വളരെ എളുപ്പമുണ്ടെന്നു വിചാരിച്ച്, അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്ന ഒരാളുടെ മനസ്സുകുതി തീരെ കാഞ്ഞുപോകയും, തദ്പരാ അല്പസംഗതികളിൽ കൂടി ആയാൾക്കു സ്വപ്രത്യയജന്മമായ ഡൈയുട്ട്മോ, ഡൈയുട്ട്മോ ഇല്ലാതെ വരികയും ചെയ്യുന്നു. ഫെൻറിബീച്ചർ എന്നൊരു മഹാൻ തന്റെ ചെറുപ്പകാലത്തെ വിവരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഈ വിഷയത്തെ സ്സ്പെഷ്യലിച്ചു പലേ കഥകളും പാഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. താൻ പഠിക്കുന്നകാലത്ത് ഒരു ദിവസം ഗുരു തന്നോടൊരു പാഠമാല ചൊല്ലുവാൻ പറയുണ്ടായത്രെ. താൻ അത് ചൊല്ലുന്നതിന്നു മദ്ധ്യേ, “നീ ചൊല്ലുന്നതു തെറ്റാണെന്ന്” ഗുരു ആക്ഷേപിച്ചുവേൽ. ഉടനെ ബീച്ചർ പരിഭ്രമിച്ച് ഒരക്ഷരം പറയാൻ വഹിയായതെ തീരെ വിവശനായി നില്പായി. ഗുരു വേറെ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയോട് അതേ പാഠമാലതന്നെ ചൊല്ലുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. മുൻപറഞ്ഞപോലെതന്നെ മദ്ധ്യത്തിൽവെച്ച് “തെറ്റാ” എന്നും പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ആ വിദ്യാർത്ഥി ഗുരു പറഞ്ഞതിനെ ലേശം ഗണിക്കാതെ പാഠമാലക്കുശിയായി ചൊല്ലി അവസാനിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ ഗുരു ബീച്ചറോട് “ഇതാണ് നിങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. നീ ചൊല്ലിയതിൽ യാതൊരു തെറ്റും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല

കിലും, തൊരാണെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ പരിഭ്രമിക്കുകമാണുണ്ടായത്. ഇതിന്ന് കാരണം ആത്മവിശ്വാസം എന്ന ഗുണം നിങ്ങൾക്കില്ലായ്കയാണ്. ഇനിയെങ്കിലും ഈ ആഖലം വരാതെ കഴിക്കണം" എന്നു പറഞ്ഞുവത്രെ. ഈ സംഗതി സ്വപ്നദൃഷ്ടിയിൽ റിസ്സാരമായിത്തോന്നിയ ജ്ഞാനമെങ്കിലും, ഇതിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മനോഗുണം എല്ലാവരും പ്രത്യക്ഷിച്ചാൽ വെളിപ്പെടുത്താണെന്നു ബീച്ചർ തന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ആത്മജ്ഞത എന്ന ഗുണത്തിന്റെ വ്യാപ്തി അപരിമിതമാകുന്നു. ആത്മജ്ഞതയുടെ ഫലമായ ആത്മവിശ്വാസമുള്ള ഒരുവൻ എത്ര ദുർഘടമായ കാര്യവും ക്ഷണേന സാധിക്കുന്നു. മറാഠരും ആശ്രയിക്കുതെ തന്റെ ശക്തിയേയും സാമർത്ഥ്യത്തേയും മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കി ജീവിതാനുഭവഗതത്തിന്നു പുറപ്പെട്ടുനവനാണ് പരുഷൻ. ആത്മജ്ഞത എന്നതാണ് അവന്റെ ആയുധം. പൗരഷത്തെ പരീക്ഷിക്കുന്ന ദുർഘടസന്ദർഭങ്ങളിൽ മാത്രമേ ഒരുവന്റെ ശക്തി പൂർണ്ണമായിട്ടുള്ളൂ. പരാശ്രയം തീരെ ഇല്ലാതെ എന്തും സാധിക്കാമെന്നിതിൽ അർത്ഥമില്ല. വാസ്തവത്തിൽ ഏകസാധ്യങ്ങളല്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ ജീവിതത്തിൽ പലപ്പോഴും നടത്തേണ്ടതായ്ക്കും. ആവക ഘട്ടങ്ങളിൽ പൗരഷമുള്ളവർ സ്വശക്തിയെ തീരെ ഉപേക്ഷിക്കുകയോ, താഴ്ന്നുപോകുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. മറുവശത്തു അവലംബിക്കുന്ന സമയത്തു സഹായരൂപമായിട്ടെങ്കിലും സ്വശക്തിയെ ഉപയോഗിക്കാമല്ലോ.

ആത്മജ്ഞതയും അതിൽ അന്തർവിചിത്രിക്കുന്ന ആത്മവിശ്വാസവും പലരേയും അപജയത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുന്നതിലുള്ള തിരികുകയും, അസാധ്യങ്ങളെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്ന കാര്യങ്ങളെ സാധ്യങ്ങളാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇം

ഗൃഹിൽ ഒരു കാലം പ്രധാനമന്ത്രിയായിരുന്ന ഡി.ജി. ലി എന്ന മഹാൻ വളരെ ഗംഭീരമാണെന്ന് കരുതി ആദ്യം ചെയ്ത പ്രസംഗം കേട്ടപ്പോൾ സഭന്മാർ ചിരിക്കുമാണത്രെ ഉണ്ടായത്. “നിങ്ങൾ ഒരുക്കലത്തു ഞാൻ പറയുന്നതിനെ ശ്രദ്ധചെയ്ത് കേൾക്കൂ” എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമാധാനം!! ആ കാലം താമസിയാതെ വരികയും ചെയ്തു. അപ്രകാരമുള്ള ഭാവിയിലെ മനോദൃഷ്ടിക്കു ശോചനീയമായിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു തന്നിലുണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസവും കൃത്യവിഷയമാണ്. സ്വദേശത്തിലെ പരിഗണനാചെയ്യൽ, അതിനെ ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നതിലുള്ള നിഷ്ഠയാണല്ലോ ആത്മജ്ഞത. സ്വകാര്യം നിവൃത്തിക്കുന്നതിൽ തന്നെത്താൻ ആശ്രയിക്കുന്നതു സ്വാത്മവിശ്വാസമല്ലാതെ, ആത്മവിശ്വാസം ആത്മജ്ഞതയെ ആവലംബിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നതു വ്യക്തമാണ്.

ആത്മവിശ്വാസമുള്ള ഒരാൾ അന്യസാഹായ്യത്തെ കാത്തിരിക്കുകയോ, പ്രതിബന്ധങ്ങളെ ഭയപ്പെട്ടു താൻ ഉദ്യമങ്ങളെ നിർത്തുകയോ ചെയ്തയില്ല. അന്യശ്രമത്തെ അപേക്ഷിതാത്ത ആത്മജ്ഞത പരസംഗമത്താൽ ദുഷിക്കുകയുമില്ല. സ്വദേശത്തിലെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നും സ്വന്ത ജീവിതത്തെ വികസിപ്പിക്കുന്നതിന്നും, മുഖ്യസ്ഥായം ആത്മജ്ഞതയാണ്. ആത്മജ്ഞതയുള്ള ഒരാളുടെ ശ്രമങ്ങൾ ഫലിക്കും അപൂർണ്ണമാവാൻ തരമില്ല.

“അമിതമായാൽ അമൃതം വിഷം” എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലാൽ, ആത്മജ്ഞത ഒരാൾക്കു ധാരാളമുള്ളപക്ഷം അവൻ വിനയം കേവലമില്ലാത്തവനായിത്തീരാമെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടേക്കാം. എന്നാൽ വാസ്തവം നേരേമറിച്ചാണ്. ആത്മജ്ഞതയുള്ള ഒരാൾ മറ്റുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായവും മറ്റും പരിചിന്തനംകൂടാതെ സ്വീകരിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, വിനയം അവനെ ഒരിക്കലും വിട്ടുപോകുന്നതല്ല. കാ

ജിദാസമഹാകവി തന്റെ മനസ്സുകളെയെ നല്ലപോലെ അറിഞ്ഞിട്ടും, എത്ര വിനയത്തോടുകൂടിയാണ് 'രഘുവംശ'മെന്ന ഗ്രന്ഥം തുടങ്ങുന്നത്!

കപസ്യുതു പ്രഭോ വംശഃ കപ ചാല്പവിഷയം മതിഃ
തിരീഷ്ടസുരം മോഹാ ഭുവ്യഃപനാസുഃ സാഗരം

എന്നും, മന്ദഃ കവിയശഃപ്രാത്മീ
ഗമിഷ്യാമൃപഹാസ്വതാം

എന്നും കാളിദാസൻ പറയുന്നതു നോക്കുക! ആത്മജ്ഞത അഹംഭാവമല്ല.

മഹാമാന്മാടെ ജീവചരിത്രങ്ങളിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്ന ഏകാപദേശം സ്വാശ്രയഗുണത്തിന്റെയും ആത്മജ്ഞതയുടേയും സാഫല്യമാകുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിലോ, കലാവിദ്യകളിലോ — എത്ര വിഷയത്തിലായാലും വേണ്ടതില്ല — അതിനിപുണനാരായി അനശ്വരകീർത്തി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള മഹാമാരിലെല്ലാം ഈ ഗുണം കാണുന്നുണ്ട്. ആഗ്നേയകാളിദാസനായ ഷേക്സ്പിയർക്കു അച്ഛൻ ഒരു കശാപ്പക്കാരനായിരുന്ന സ്ഥിതിക്കും, തന്റെ മകനെ വേണ്ടപോലെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുവാൻ ആയാർക്കു തരമാകാതിരുന്ന സ്ഥിതിക്കും, ഷേക്സ്പിയർ ഈ നിലയ്ക്കുത്തിയതിൽ നമുക്കത്ര അത്ഭുതം തോന്നുന്നു! വേഡ്സവത്ത്, സ്കോട്ട്, ബെക്ക് മുതലായ മഹാമാന്മാടെ അച്ഛന്മാർ ഗുരൂജ്ഞാമായിരുന്നുവത്രെ! നമ്മുടെ നാട്ടിൽത്തന്നെ ജഗദീശ്വരചന്ദ്രബോസ് എന്ന ബങ്കാളിശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ വിശപവ്യാപ്തമായ പ്രശസ്തിക്കു മേതു, പ്രതിഭാവിപ്ലവമായ ബുദ്ധിവികാസം മാത്രമല്ല, ആത്മജ്ഞതയ്ക്കൊണ്ടുള്ള സ്വാശ്രയവുമാണെന്നു പറക്കു അറിയാവുന്ന ഒരു സംഗതിയല്ലേ?

ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളോരും ഈ ഗുണം തങ്ങളുടെ നായി

കാനായകനാക്കുള്ളതായി കാണിക്കുവാൻ പല ഘട്ടങ്ങളിലും ശ്രമം ചെയ്യതായി നാം അറിയുന്നു. ശാകുന്തളത്തിൽ, ദുഷ്യന്തന്റെ മനോധൈര്യവും, ആത്മജ്ഞതയും വെളിവാക്കുന്ന പല സന്ദർഭങ്ങളുമുണ്ട്. ശാകുന്തളയെ ആദ്യം കാണുമ്പോൾ ദുഷ്യന്തൻ പറയുന്നു:— “ഇവൾ കണപമഹർഷിക്ക് അന്യജാതി സ്ത്രീയിൽ ജനിച്ചിരുന്നവളാണെങ്കിലോ? എന്തിന്നു സംശയിക്കുന്നു. നിശ്ചയംതന്നെ.

അസംശയം ക്ഷത്രപരിഗ്രഹക്ഷമാ.

യഭാർത്ഥസ്യമഭിലാഷി മേ മനഃ

സതാം ഹി സന്ദേഹപദേഷു വസ്തുഷു

പ്രമാണമന്തഃകരണപ്രവൃത്തയഃ”

ഇതു ദുഷ്യന്തന്റെ ആത്മപ്രശംസയല്ല; ആത്മജ്ഞത എന്ന ഗുണംതന്നയാണെന്നു നാം മനസ്സിലാക്കണം.

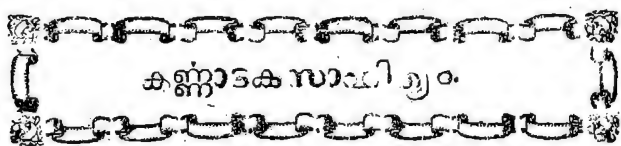
ലോകം അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കുവാൻ മുഖ്യകാരണം എന്താണ്? ഈ ചോദ്യത്തിന്നുത്തരം പറയുന്നതിൽ ആത്മജ്ഞത എന്ന ഗുണത്തിന്റെ മേന്മ എത്രത്തോളം വെളിവാകുന്നു! ഭൗതികശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിൽ മനുഷ്യൻ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ഉച്ചസ്ഥിതി എത്രയോ മഹാമാന്ദാടെ ആത്മവിശ്വാസപൂർവ്വമായ മനുപ്രവൃത്തിയുടെ ഫലമല്ലേ? കേൾക്കുമ്പോൾ എപ്പന്നും രോമാഞ്ചമുണ്ടാക്കുന്ന ഓരോ അത്ഭുതപ്രയോഗങ്ങൾ ഓരോരുത്തർ കണ്ടുപിടിച്ചതല്ലേ? ഭരണതന്ത്രത്തിലെന്താവേണ്ട, വിവിധതന്ത്രങ്ങളിലും അഭിവൃദ്ധിക്ക് ഏകകാരണം മനുശക്തിയും, ആത്മജ്ഞതയും, സ്വാശ്രയപൂർവ്വമായ പ്രത്യുന്മുഖതയുമാണെന്നാണ് തത്വവേദികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായ കാർലയിൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്.

വാസ്തവത്തിൽ, അവനു ചെയ്യാവുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ അന്യസാഹായ്യം ആഗ്രഹിക്കുന്നതു ബുദ്ധിയുടെ പിന്ശതിയെ മാത്രമാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. നേറ്റമറിച്ച്, ദൈ

വരംശ ഭൂതമായ സപാത്മാവിന്റെ സാഹായ്യത്തെ പ്രധാനമായി ഗണിച്ചു, സ്വബുദ്ധിയെ അവലംബിച്ച് ആത്മവിശ്വാസത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് വിജയം ലഭിക്കാതെരിക്കയില്ല. പുറമെ, വിഷമസംഭവങ്ങളിൽ പ്രത്യുൽപന്നമതകളായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. സ്വശ്രേയ ബുദ്ധിയും ആത്മജ്ഞതയും വിടാതെ, കാര്യത്തിലിറങ്ങി യതിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അസംഭ്രമമായിത്തോന്നുന്നതു ലഘു സാധ്യമായികലാശിക്കുന്നതും കാണാം.

മദിരാശി.

— ഐ. രാമചണിക്കർ.



ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനത്തിനു മൂന്നു ശതവർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പെ ഇന്ത്യയെ ഭരിച്ചിരുന്ന അശോകചക്രവർത്തി ഏതാനും ബുദ്ധതത്ത്വസന്യാസികളെ ബ്രഹ്മചാരികളിലേക്കും, മേഘിഷമണ്ഡപത്തിലേക്കും മരുപ്രചരണത്തും അയയ്ക്കുകയുണ്ടായതായി ചരിത്രം പറയുന്നു. ചേരരാജാവായ ശൈലത്തുറവർമ്മ, നിലഗിരിയിലുള്ള കണ്ണാടകഭാസിമാരുടെ നൂതനരീതി ഏതോ കഷ്ടമായിത്തോന്നിയിരുന്ന എന്ന് ഒരു തമിഴ് ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. ബി. സി. രണ്ടാം ശതവർഷത്തിൽ പൂന്നാട്ട് എന്ന അചരാഭിധാനത്താൽ ശൂന്യപ്പെട്ടിരുന്ന കണ്ണാടകരാജ്യത്തെപ്പറ്റി ഗ്രീസിദ്ധ ചരിത്രമഴ്ത്തുകാരിൽ പ്രധാനമായും കോളമിയും വർണ്ണിക്കുന്നു. ഈ രാജ്യം മരതകർത്താക്കൾക്കു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടിരുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം പലയിടത്തും പറയുന്നുണ്ട്. കണ്ണാടകത്തിലെ ഒരു പ്രധാനനഗരമായ മിത്രദുർഗ്ഗത്തിൽ ഈ മഹാകാവ്യങ്ങളോടുകൂടിയ ആസ്ത്രനാണയങ്ങൾ കാ

ണപ്പെട്ടതായും ടോളമി പറയുന്നു. ദക്ഷിണഃപ്രാചീനസ്ഥിതിയിലെ 'ആംക്സിറിംകാസ്' എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു കണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടതും, ബി. സി. രണ്ടാം ശതവർഷത്തിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടതും ആയ ഒരു ഗ്രീക്ക്നാടകത്തിൽ കണ്ണാടകഭാഷയിലുള്ള പദങ്ങളും മാത്രം കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. ചില പ്രാചീനഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ 'ദ്രൂപ്പിനീത്സ്' എന്നൊരു കണ്ണാടകരാജാവിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഇദ്ദേഹം ഗോംഗ്വംശത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവനും ക്രിസ്ത്യാബ്ദം നാലാം ശതവർഷത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവനും ആണ്. അഞ്ചാം ശതവർഷത്തിൽ അനവധി രാജശാസനങ്ങളും ശിലാലേഖനങ്ങളും കണ്ണാടകലിപിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നു. കണ്ണാടകഭാഷയിൽ, മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ, പട്ടുകാവ്യങ്ങൾ, നാടകം, അലങ്കാരശാസ്ത്രം മുതലായവ ഉന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തു് എത്തിയിരുന്നതായി 'ട്രേക്കുങ്കൻ' എന്ന മഹാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഏതതരം ആശയങ്ങളേയും കണ്ണാടകഭാഷാമാതൃം പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ അന്ന് സാധിക്കുമായിരുന്നു. ഒരു മികച്ച സാഹിത്യത്തിനു പേണ്ട ഗുണങ്ങളെല്ലാം, ഏഴാം ശതാബ്ദത്തിൽ, കണ്ണാടകത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിന് വളരെ മുമ്പുതന്നെ കണ്ണാടകസാഹിത്യം ഉത്തമനിലയിൽ എത്തിയിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു.

മാത്ര പലനാടുകളിലും എന്നപോലെ കണ്ണാടകത്തിലും പല രാജസ്ഥാനങ്ങൾ ഉദിക്കയും അസ്തമിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആന്ധ്രന്മാർ, കരംബന്മാർ, ഗാംഗേയന്മാർ, നന്ദവർമ്മർ, രാജ്കുളന്മാർ, കലചൂരികൾ, ഹോയിസാലന്മാർ, മൈസൂർ, വിജയനഗരം ഇവിടങ്ങളിലെ അധിപന്മാർ മുതലായവരാണ് ഈ രാജസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രധാനികൾ. ഇവർ ധീരന്മാരും, രണശൂരന്മാരും മതപ്രതിപത്തിയുള്ള

വരും, സാഹിത്യാഭിവൃദ്ധിയിൽ തൽപരന്മാരും ആയിരുന്നു. ഇവരുടെ സ്വമതപ്രതിപത്തി തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തു മററമതങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തിനു പ്രതികൂലമായിരുന്നില്ല. ആ രാജ്യാധിപന്മാർ യോഗ്യന്മാരെ ബഹുമാനിക്കുകയും, ത്രാണിയും വിദ്യാഭ്യാസവും ഉള്ളവർക്കു തങ്ങളുടെ രാജ്യങ്ങളിൽ ഉയർന്ന ഉദ്യോഗങ്ങൾ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. ഇപ്രകാരം പ്രജാസമുദായത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിന് സാധിച്ചു തോടുകൂടി, അവർക്ക് യശഃപ്രതിഷ്ഠാപനം ചെയ്യാനും സാധിച്ചു.

ദൈവതമതസ്ഥാപകനായ 'മധ്വാചാര്യരും' അദ്വൈതമതസ്ഥാപകനായ 'ശ്രീശങ്കരാചാര്യരും' വിശിഷ്ടാദൈവതവിദ്യാലയത്തിന്റെ പ്രയോജകനായ 'രാമാനുജാചാര്യരും' കുഞ്ഞാടകരാജ്യക്കാരാണെന്നുള്ളത് അതിന്ന് ഒരു പ്രത്യേകമാഹാത്മ്യത്തെ കൊടുക്കുന്നു. ഈ രാജ്യത്തിൽ അനേകം സന്യാസികളും, പണ്ഡിതന്മാരും, തത്ത്വജ്ഞാനികളും സ്രഷ്ടാപരന്മാരും ജനിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാരണ്യസ്വാമികളുടെ ഗുരുഭൂതരായ 'വിദ്യാരതീന്ദ്രൻ', വിജയനഗരത്തിന് ഉണർച്ചയെ ഉണ്ടാക്കിയ 'വിദ്യാരണ്യസ്വാമികൾ', വേദഭാഷ്യകാരനായ 'സായണാചാര്യർ', ശ്രീപദരായർ, പ്യാസരായർ, രാഘവേന്ദ്രയതി, അനന്താചാര്യർ, വേദാന്താചാര്യർ, പുരന്ദരദാസൻ, കനകദാസൻ മുതലായ പണ്ഡിതപുരുഷന്മാരും, കുഞ്ഞാടകരാജ്യത്തു ജനിച്ചവരാകുന്നു. ഒടുവിൽ പഠത്തെ രണ്ടു മഹാത്മാക്കളും കുഞ്ഞാടകത്തിന്റെ കീഴിൽ ആചന്ദ്രതാരം നിലനില്ക്കത്തക്ക ശ്രമംചെയ്തു സന്യാസിപ്രവരന്മാരത്ര.

കച്ചവടത്തിന്റെ പ്രധാനതൃതൈപ്പാറി പട്ടുവേക്കുണ്ണഞ്ചെയ്യുമ്പോൾ കുഞ്ഞാടകം മററരാജ്യങ്ങളെക്കാൾ ഉയർന്നിലയിൽ എത്തിയിരുന്നതായി കാണാം. ചിത്രദുർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് ഈയനാണയങ്ങൾ കണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടതായിട്ടു

ൻ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. അതേസ്ഥലത്തിൽ തന്നെ, ബി. സി. രണ്ടാം ശതവർഷത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ചൈനാചക്രവർത്തിയായ ഹോനവതി' എന്ന മഹാമന്ത്രി കലേത്തുണ്ടായിരുന്ന ചെമ്പുനാണയങ്ങളും കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒന്നാം ശതവർഷത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണകർത്താവായിരുന്ന അഗസ്റ്റസ്' ചക്രവർത്തിയുടെ ഒരു വെള്ളിനാണയം കണ്ണാടകത്തിൽനിന്നു കണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽനിന്നു കണ്ണാടകരാജ്യത്തിന്റെ അക്കാലത്തെ വ്യാപാരശക്തിയെക്കുറിച്ച് ഏകദേശം ഗ്രഹിക്കാം. അയിരോളി' എന്ന സ്ഥലം ഒരു വ്യാപാരകേന്ദ്രമായിരുന്നു എന്നു രാജശാസനത്തിൽനിന്നു തെളിയുന്നു. അതേ ശാസനത്തിൽനിന്നുതന്നെ, പൗരാണികകലേത്തുണ്ടായിരുന്ന കണ്ണാടകവ്യാപാരികളിൽ പ്രധാനിയായ ചട്ടപ്പച്ചെട്ടിയാർ' ഐരാവതത്താടു കിടപിടിക്കുന്ന ഒന്നാമതും ഗജങ്ങളേയും, ഉറച്ചശ്രവസ്സിനെപ്പോലും ജയിക്കത്തക്ക പേഗുള്ള അശ്വങ്ങളേയും വിപ്ലവകയും കൊള്ളകയും ചെയ്തതായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യപൗരസ്ത്യഭരണഭിരുടേയും, ഉത്തരദക്ഷിണസംസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കും ഭരണസാമാനങ്ങൾ ഭാസേയൻ' എന്ന പ്രമാണപ്പെട്ട ഒരു വണിഗന്ധർവ്വൻ അയച്ചുകൊടുത്തുവന്നിരുന്നു. മാർവാ, കലിംഗം, ബിർ, ചോളം, പാണ്ട്യം ഈ രാജ്യങ്ങളിലെ അധിപന്മാർക്കു വേണ്ട സാമാനങ്ങൾ കൊടുത്തവനെന്നു കിഞ്ചനവിചിത്ര്യ' എന്നൊരു സർവ്വവാഹനമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വേണ്ട സകല സാമാനങ്ങളുടേയും കത്തുകക്കാരൻ ഈ ചെട്ടിയാരായിരുന്നു. ഈയാൾ A. D. ൧൨൫൫ൽ ഹോയിസാപുരാജ്യത്തു താമസിച്ചുവന്നതായി 'ആർസിഷേരി' എന്ന സ്ഥലത്തിലെ ഒരു ശിലാലേഖനത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കണ്ണാടകരാജ്യക്കാരുടെ ശില്പവിദ്യ, പാശ്ചാത്യശില്പി

വർത്തമാനവും, ശാസ്ത്ര ജ്ഞാനവും കൂടി വിന്യയിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി പറയാപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 'ചെറുൾ' 'ഇത്തംഗി' 'ബേപ്പൂർ' 'ഹാലിബാദ്' 'ശ്രംഗേരി' 'ശ്രാവണമുക്ക്' 'ഗോളം' മുതലായ പ്രാചീനനഗരങ്ങളിൽ കണ്ടുവന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളും ശിലാപ്രതിമകളും കണ്ണാടകശില്പകലയുടെ മാഹാത്മ്യത്തിന് വിദേശങ്ങളായി പരിലസിക്കുന്നു. 'ശ്രാവണമുക്ക്' 'ഗോളത്തിൽ' കണ്ടുവന്ന അരുപതടി പൊക്കമുള്ള 'ഗോമതീശ്വരപ്രതിമ' ആരെയും ആകർഷിച്ചു; അച്ചുത പരതന്ത്രരാകാതിരിക്കയില്ല. ഈജിപ്റ്റിലെലാഴിക ലോകത്തിൽ ചേരാറിട്ടുള്ളതും ഈമാതിരി മഹദ്വീപമായ ശില്പകലാദൈവശ്യാം കാണപ്പെടുകയില്ല. ജേതുമന്ത്യാപിച്ച് ക്ഷേത്രങ്ങളിലും പ്രതിമകളിലും കണ്ടുവന്ന മഹത്തരങ്ങളായ ശില്പവേലകളെപ്പറ്റി 'ഹെർഗുസസ്' തുടങ്ങിയ പണ്ഡിതന്മാർ വളരെ പുകഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കണ്ണാടകശില്പികളിൽ 'പ്രധാനന്മാർ' 'മല്ലീനമ്മൻ' 'മേസൂറിത്തമ്മൽ' 'ബയിരമുജൻ' 'ചിങ്ങുജൻ' 'ദാസേജൻ' 'സഞ്ജയൻ' 'വിരൂപൻ' 'മോപണ്ണൻ' 'ചോളമണ്ണൻ' മുതലായവരാകുന്നു. ഇവർ അവരുടെ നാമധേയങ്ങളെ, അവർ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള പ്രതിമകളുടെ അടിയിൽ കൊത്തിവെച്ചിട്ടുള്ളത് ഇന്നും കാണാവുന്നതാണ്. ഇവരുടെ കീഴ്തി കണ്ണാടകത്തിലും പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലും ധാരാളം ധ്യാപിച്ചിരുന്നു. ക്രിസ്തുവർഷം ൧൩൫൭ൽ ഭാരതീയീന്ദ്രൻ എന്നൊരാൾ, താൻ ഗുരുവായൂരിൽ 'വിദ്യാതീന്ദ്രൻ' സ്കൂളമായി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യസംസ്ഥാനസ്ഥാപനമായി, 'വിദ്യാശങ്കരദേവാലയം' എന്നൊരു ആരാധനാലയം പണികഴിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ കെട്ടിടത്തിലാണ് ആകൃതിയും ശില്പവിശേഷവും അതുല്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഈമാതിരി ശില്പാവചാത്രത്തോടു കൂടിയ ദേവലയങ്ങൾ ഹോമസാമ്രാജ്യത്തിലല്ലാതെ മറ്റൊരിടത്തും കാണപ്പെടുന്നില്ല. വിദ്യാശങ്കരദേവാലയത്തിന്റെ മണ്ണുമുഖിയിൽ പെരുന്തപ്പുഴശില്പകലാദൈവശ്യാംഗത്തെ സവി

ശേഷം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന പത്രങ്ങളു സ്പെഷൽ' ഉണ്ടു്. ഓരോ തൂണിലും ഓരോ രാശിയുടെ അടയാളം കൊത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സ്കൂളുവേൻ പ്രത്യേകം ഒരു രാശിഭാഷ്യലതയിൽ കടക്കുമ്പോൾ സ്കൂളുപ്രകാരം ആ രാശിചിഹ്നം വഹിക്കുന്ന സ്കൂളത്തിൽ വീഴുന്നു. ഇതിന്റെ രഹസ്യം പല പണ്ഡിതപുരുഷന്മാരേയും അതു തപരതന്ത്രരാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ ക്ഷേത്രത്തിലെ ശില്പാഭിരുചിയിൽ അനവലംബമായി യഥാ യഥാത്മ്യത്തോടു കൂടി ചിത്രം ഉള്ളകലം മുഴുവൻ ലാലസിക്കുന്നതാണു്.

കണ്ണാടകരാജ്യത്തിലെ രാജാക്കന്മാരുടേയും മറ്റു ഭരണാധികാരികളുടേയും ഹൃദയപൂർവ്വമായ സഹായസഹകരണങ്ങളാൽ ആ ഭാഷയ്ക്കു് ഒരു വിലയും വിലയും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 'ഗാംഗോധനാർ' 'രാഷ്ട്രകൂടനാർ' 'ചാപകൃന്ദാർ' 'കോലചൂർണ്ണനാർ' വിജയനഗരം ഹൈന്ദവ ഈ രാജ്യങ്ങളിലെ അധിപന്മാർ മുതലായവർ ഹൈന്ദവ സാഹിത്യപ്രോത്സാഹനത്തിന് അധികം ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളവർ. ഇവരിൽ പലരും സുപ്രസിദ്ധന്മാരായ കവികളും സാഹിത്യപ്രണയികളും ആയിരുന്നു. രാജ്യത്തിലെ മന്ത്രിമാർ, സോമാധികർ, മറ്റു് ഉന്നതരും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ മുതലായവരെയും കണ്ണാടകസാഹിത്യത്തെ ഉപജ്ഞിതന്മാർ ഓത്താരുമിച്ചു പ്രയത്നിച്ചുവന്നു. ഗാംഗോധനന്മാരുടെ ഭരണം തുടങ്ങിയ അഞ്ചാം ശതാബ്ദം മുതൽ ഹൈന്ദവംശജന്മാരുടെ ഭരണംവരെ കണ്ണാടകഭാഷയ്ക്കു് രാഷ്ട്രീയസാഹായ്യം ലഭിച്ചുകാണുകുന്നു.

മതവിഷയം, പുരാണം, തത്വശാസ്ത്രം, പദ്യകൃതികൾ, നാടകം, അലങ്കാരശാസ്ത്രം, മന്ത്രശാസ്ത്രം, വ്യാകരണം, സംഗീതം, ചരിത്രം മുതലായി ഒരു ഉറച്ച സാഹിത്യശാഖയുണ്ടു് എല്ലാതരം ഗ്രന്ഥങ്ങളും കണ്ണാടകത്തിൽ അനവധിയുണ്ടു്. കണ്ണാടകപണ്ഡിതവരേണ്യന്മാർ, ഗണിതം, ശാസ്ത്രം, വൈദ്യം മുതലായവയിലും, അനവധി

ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം കണ്ണാടകപണ്ഡിതന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽക്കും ശ്രദ്ധേയർക്കും പരമോദാരമാണുള്ളായി ഇന്നും പരിലസിക്കുന്നു. കീർത്തിവർണ്ണി എന്നൊരാൾ മൃഗചികിത്സയെക്കുറിച്ച് നല്ലപണ്ണം വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹോയിസലേഖംശത്തിലെ ഒരു രജാവായ വിഷ്ണുവർമ്മന്റെ കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന രാജാവിന്മേലായിട്ടുണ്ട്. ലാൻഡ്സാപ്പസംബന്ധിച്ച് ഒരു ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചു. ഹൈക്കന്റെ ഭരണകാലത്തു മൃഗലിംഗപുരത്തിലെ പ്രധാനിയായിരുന്ന മംഗരാജൻ, ചെറുഗുരുമണിയെപ്പറ്റി എഴുതുന്ന ഗ്രന്ഥം എഴുതി. പതിനേഴാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ മൈസൂരിനെ ഭരിച്ചിരുന്ന ചെമ്മരാജാവിന്റെ കാലത്തു രാമചന്ദ്രൻ, വേദപണ്ഡിതനും അഗ്രഗണ്യപുസ്തകങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു. ഭാഷാരാമായ്ക്കു് അങ്കുരണിതം എഴുതി. ചെട്ടവൻ രത്നശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചു. എളന്തൂരത്തിലെ നരസിംഹൻ കാലാലിലെ വീരരാജനും വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതി. പല ഗാനങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഉത്തമങ്ങളായ അനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇക്കാലത്തുണ്ടായി. കണ്ണാടകത്തിലെ സാഹിത്യഭിവൃദ്ധിയുടേയും, പരിഷ്കാരത്തിന്റേയും മാനദണ്ഡങ്ങളായി ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പരിഗണിക്കാം.

ഉത്തരകണ്ണാടകത്തിലുള്ള നമ്മുടെ ദൃഷ്ടികളെ പതിപ്പിക്കുന്നതായാൽ അവിടം കവികളുടെ സങ്കേതസ്ഥാനമാണെന്നു കാണാം. ലക്ഷ്മണേശ്വരത്തിലെ ഒരു സ്വദേശിയാണ് 'ആദിപമ്പൻ.' 'റാന്നൻ' മുഖ്യാധികാരികാരനാണ്. 'ശ്രീധരാചാര്യരുടെ' ജന്മഭൂമി 'നരേന്ദ്രസ്വയം' ആകുന്നു. 'നയസേനനെ' മുക്തനും എന്നസ്ഥലം ജനിപ്പിച്ചു. പഞ്ചതന്ത്രപ്രണേതാവായ 'ദിഗ്ഗതിസിംഹൻ' എഴുതിയതിലുള്ളിരിക്കാതെ. 'ചൈതന്യരാജൻ' പണ്ടാരവരത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു. മൃഗവൈദ്യശാസ്ത്രപ്രണേതാവായ

യ അഭിനവചന്ദ്രൻ' ബംഗിവദിദേശക്കാരനാണ്. ക്രമം
മാരാവെശ്വൻ' ഗാന്ധി എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു വന്നവ
നാണ്. ക്രമാവലംമിയുടെ ഉത്തരം ബീജപ്പുരിനു ന
മീപുള്ള തോർച്ചിയിലാണ്. കനകദാസൻ' കിഴക്കിൻ
ല്ലിക്കാരനും, പ്രേമദാസൻ' പുനേരപ്പട്ടത്തിൽ ജനിച്ച
വരും ആകുന്നു. ഈ പണ്ഡിതന്മാരെക്കണ്ടു കണ്ണാടക
രാജ്യക്കാർ അഭിമാനിക്കാൻ ധാരാളം വകയുണ്ട്.

കണ്ണാടകഭാഷയുടെ ആധുനികാവസ്ഥ വളരെ ശോ
ചനീയമായി കാണപ്പെടുന്നു എന്നാണ് പണ്ഡിതന്മാരുടെ
അഭിപ്രായം. ഇതിനു പല കാരണങ്ങളുണ്ട്: ഈ രാജ്യ
ക്കാർ ഭാഷയോടുള്ള സ്നേഹവും ബഹുമാനവും കുറഞ്ഞു
പോയി. മാതൃഭാഷ സംസാരിക്കുന്നതും എഴുതുന്നതും, പല
നക്ഷത്രമാണെന്ന് ഇക്കൂട്ടർ കരുതുന്നു. ഇതിൽപരം ക
ഷ്ടം മറ്റൊന്നുള്ളതാണ്? ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസനയവും ഈ
ഭാഷയുടെ വളർച്ചയ്ക്കു പ്രതിബന്ധമായിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാ
സം ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലാണ് നടക്കിവരുന്നത്. ഇക്കാല
ത്തു മുന്നകാലങ്ങളിലാലപ്പോലെ സാഹിത്യഭിരുചിക്കു രാജ
കീയസാഹായ്യം ലഭിക്കുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാപരിജ്ഞാ
നുള്ളവർ മാത്രമേ വിദഗ്ദ്ധന്മാരായി ഗണിക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ
എന്നൊരു മിശ്രാബോധം ഇവരുടെ ഇടയിൽ ഏറിയി
ന്നതോ കടന്നുകൂടിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രാചീനസാഹിത്യമാഗ്ഗ
ങ്ങളിൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാരായവർ അപരിഷ്കൃതന്മാരാണ് പോ
ലും! കണ്ണാടകസാഹിത്യത്തിൽ ഒന്നുതന്നെ ഇല്ലെന്നും
ഇംഗ്ലീഷിലാണ് സമവും ലയിച്ചുകിടക്കുന്നതെന്നും, വി
ശ്വസിക്കുന്ന ജ്ഞാനലവദ്വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ ആക്രമണത്തെക്കൊ
ണ്ടു ഭാഷ പാടെ പൊളിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. സർക്കാർ
സംബന്ധിച്ച സകല എഴുത്തുകത്തുകളും ഇംഗ്ലീഷിൽത
ന്നെ നടന്നു വരുന്നു. ഇതിനുപുറമെ കണ്ണാടകരാജ്യം എ

മതം നൽകാൻ വെട്ടിയ ഒരു ഗദ്യകൃതി

ഒരു കണക്കില്ലാത്ത ഇടപ്പാടിലും അതു മദ്രാസ്, ബാംഗളൂർ, കോൽക്കട്ട എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ലഭിച്ചുപോയി. തന്നിരിക്കുന്ന ഭാഷയുടെ വളർച്ചയും ഐക്യരൂപത്തിനും ഗണ്യമായ ധനം തട്ടിപ്പോയി. നമ്മുടെ കൈകൾക്കും ഈ മതിപ്പിന്റെ താല്പരങ്ങൾ പലതും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന്, അപ്രകൃതമാണെങ്കിലും, ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാതിരിക്കാൻ മനസ്സ് സമ്മതിക്കുന്നില്ല.

കൊല്ലം.

—എം. സുബ്രഹ്മണ്യൻ.

മതം നൽകാൻ വെട്ടിയ ഒരു ഗദ്യകൃതി.

മലങ്കര നസ്രാണിമാർക്കുള്ള (മാപ്പിള)മാരുടെ വിപ്ലവാത്മകതയെ തിരുത്തുന്നതിനായി പാപ്പാജി (Pope) കീഴ്വടക്കുന്നതിനായി അലക്സീസാമന്താൻ (Archbishop Alexius de Menezes) മതം നസ്രാണിപ്പട്ടക്കാരെയും അനന്തരം മാപ്പിളപ്രമാണികളെയും മറ്റും ഉദയനേത്രർ വള്ളിയിൽ വെട്ടി മതം നൽകാൻ വെട്ടിയ ഒരു ഗദ്യകൃതി എഴുതാൻ കൂട്ടി അനേകം രീതികൾ പാസാക്കി. ഈ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ചോദ്യം ചെയ്തപ്പോൾ ഉദയനേത്രർ സിറാൻ കാണാനെത്തി എന്ന് ഒരു പുസ്തകത്തിൽ അനന്തരം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്റെ കർത്താവ് "പാപ്പാജി" (Pope) ആണെന്നു തോന്നുന്നു.

ഈ പുസ്തകത്തിലെ ഭാഷ വളരെ ലഘുവും ലളിതവും ആണ്. സംസ്കൃതവാക്കുകൾ അനുവർത്തമാനമായി അതിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ല. ഭക്തിമയമായ, പ്രിയപ്പെട്ടവർക്കായി എഴുതിയ പദങ്ങളെപ്പറ്റി, പകരം, ലഭ്യമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

സാലഫലസമേതം പുരാണവിഭവപിരയ പാനം ചെയ്തു എന്ന് ആർടംകൂട്ടി പണ്ഡിതശിരോമണികളാകുന്ന സമ്പ്രദായം അക്കാലത്തു നടപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

മാതൃകയായി ഒരു ഭാഗം ഇവിടെ ചേർക്കാം. “എല്ലാപള്ളികളിലും നില്ക്കുന്ന വിശാരി(Vicar)മാരോടും പട്ടാഭിഷാദാ ശുദ്ധമാനസുനന്ദദോസ് (മഹായോഗം (Synod) ശുശ്രൂഷത്തോടുകൂടെ ചെയ്യുന്ന: തങ്ങൾക്ക് അയൽവശമായുള്ള ശുശ്രൂഷാദം ഈഴവരോടും ശേഷം കമ്മാളരോടും ശുദ്ധമാനകുത്താലിക്കാ (Catholic) വിശ്വാസം പഠത്തും, രസവും ഞായവും ആയ പ്രകാരങ്ങൾകൊണ്ടും, ഒട്ടേറായും ശുദ്ധമാന എവൻഗലിയാനിൽ (Evangelion)=സുവാർത്ത) എഴുത്തുപട്ട അരുളപ്പാടുകൾകൊണ്ടും പട്ടാങ്ങയുടെ വിശ്വാസത്തിൽ വരുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കണം എന്ന് കമ്മാളരു നിമിഷത്താല മാതൃത്തിൽ വരുമെന്നു ശുദ്ധമാനസുനന്ദദോസ് അറിഞ്ഞതിനാകാണ്ടു് ഇങ്ങനത്തവരു മാതൃപുക്കൻ മാറുള്ള നാണി(Nazarene)കളോടുകൂടെ ഒന്നിച്ചു് ഒരു പള്ളിയിൽ കൂട്ടുവാൻ കഴിവുണ്ടാക്കണമെന്നു സുനന്ദദോസിന്നു് അപേക്ഷയായി. എന്നാൽ തമ്പുരാണോട് (നാദവത്തോട്) അപേക്ഷിച്ചുകാണ്ടു ക്രമത്താല നിരവധിപ്പുറം മലയാൻരാജാക്കളുടെയും കുത്താക്കളുടെയും മുമ്പിൽ ഇരിക്കുന്നിടത്തു് ഇങ്ങനെ വശമല്ല എന്നും കണ്ടു. അതെന്തു? കീഴംശക്കാരരു കലപെടുന്നവരും (മാതൃത്തിൽചേരുന്നവരും) നസ്രാണിമാപ്പിളമാരും തങ്ങളിൽ പങ്കിട്ടാൽ മേലംശംആകുന്നവരോടു പിന്നെ വ്യാപരിച്ചുപോക. എന്നതിനാകാണ്ടു ശുദ്ധമാനസുനന്ദദോസു കല്പിക്കുന്ന: കീഴംശത്തിൽ ആക്കുന്നും മാതൃം പൂവൻ മനസ്സു നന്നായിൽ മെത്രാനോട് അറിയിക്കണം എന്ന്. ഈ ഇടപാടിൽ ഇങ്ങനത്തവർക്ക് അവരുടെ എന്നെന്നേക്കുമുള്ള സ്ഥലം വാതൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ടുപോകയാൽ അവർക്ക് വേ

രണ്ടുകാര്യങ്ങളെന്നും സാമാന്യവിശേഷങ്ങളെന്നും സൂക്ഷ്മ സ്ഥൂലങ്ങളെന്നും മറ്റും അവസ്ഥപോലെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വ്യവഹരിക്കുന്നു. ഒന്നിലധികം വിശേഷരൂപത്തെ വഹിക്കുന്ന ഒരു തത്വത്തെ സാമാന്യമെന്നും, ആ സ്വയത്ത് അതിങ്കൽ കല്പിക്കപ്പെടുന്ന അനേകമായ രൂപത്തെ വിശേഷമെന്നും പറയും.

ഈ സാമാന്യരൂപവും വിശേഷരൂപവും എപ്പോഴും മാറിമാറിക്കേണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഉള്ളൂ. ഏകൻ ഏകദേശകാലനിമിത്തങ്ങളെ പ്രമാണിച്ച് ഒരു മൂലതത്വത്തെയും അതിന്റെ പരിണാമമായി മറ്റൊരു സ്ഥൂലരൂപത്തെയും ഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, അന്യൻ അന്യദേശകാലനിമിത്തങ്ങളെ ആശ്രയിച്ച് അതിന്മേൽതന്നെ മറ്റൊരുവിധം സാമാന്യവിശേഷഭാവത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ അനിത്യങ്ങളായ ഈ രണ്ടു രൂപങ്ങളും ആർക്കും ഇന്നവിധമെന്നു നിയമിക്കാവുന്നവയല്ല. അങ്ങിനെ ഒരാൾ നിയമനം ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ, അതു മറ്റൊരാൾക്കുണ്ടാകാത്തതിൽ മറിച്ചാധികം ഉണ്ടാകുന്നതാകയാൽ തന്റെ ആദ്യത്തെ നിയമനം സത്യമല്ലെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. ഈ അപകടം ഭാഗ്യമായിൽ ഏതൊരു ശാസ്ത്രജ്ഞനും എത്ര തത്വജ്ഞാനിനും സാധാരണമായി വരാറുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ പരിച്ഛിന്നാവസ്ഥ തെളിയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

വടവന്തർ.

—വി, നാരായണൻനായർ.

ഭവഭൂതിയുൾ,
ഉത്തരരാമചരിതവുൾ.

VIII

ഒരു ധീരോത്തനായകനും വേണ്ട ഗുണങ്ങൾ ഉത്തര രാമചരിതത്തിലെ രാമനിൽ പരിവൃണ്ണമായി പ്രശോഭിക്കുന്നുണ്ട്. ദൃഢവ്രതമാകുന്നു ധീരോദാത്തലക്ഷണങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്ന്. അതു നമ്മുടെ നായകനിൽ എത്രമേൽ ശ്രദ്ധശൂലമായി കിടക്കുന്നു എന്നു നോക്കുക. എതുപ്രകാരത്തിലും പ്രജകളെ സന്തോഷിപ്പിക്കണം എന്നുള്ളതാണ് രാമന്റെ സ്വപ്രധാനമായ സങ്കല്പം. ഈ സങ്കല്പത്തെ നിറവേറ്റുന്ന കാര്യത്തിൽ എന്തെല്ലാം വിധം പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നേരിട്ടാലും, എള്ളിടയും അദ്ദേഹം പിന്മാറുന്നില്ല. ജനാപവാദം, ഈ വിഷയത്തിൽ ആ വീരനെ പരീക്ഷിക്കാനുള്ള ഉപകല്പനയിട്ടാണു കഥയിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അത്യാരക്തയായ സീതയെ കേവലം അസംബന്ധമായ അപവാദം പ്രമാണിച്ച് ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിന്നു് ആദ്യം അദ്ദേഹം കുറഞ്ഞൊന്നു മടിക്കതന്നെ ചെയ്യും. പ്രജാരഞ്ജനേച്ഛയും പത്നീപ്രണയവുമായി അപ്പോൾ ഒരു പോരാട്ടം നടന്നു; അപവാദം നശിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു; സീത അഗ്നിപരീന്തുദ്ധയാണല്ലോ. ജനങ്ങൾക്കു് അതിൽ വിശ്വാസമില്ല; നിരപരാധിയായ പ്രിയയെ അകാരണമായി ദുഃഖിപ്പിക്കുകയോ? ദുഷ്ടാന്തിയുണ്ടാകും, അതു താൻ സ്ഥിരിക്കാം. ജനങ്ങൾക്കു സമാധാനമെന്തു്? അവർ തന്നെത്താൻ ആശ്വസിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ! പോര; എന്തുകൊണ്ടു്? ഇതുവരെ ശരിയായി അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്ന ജനരഞ്ജനവ്രതത്തിനു ഭംഗം നേരിടും; പരിന്തുദ്ധമായ രവിവംശത്തിനു താൻ നിമിത്തം ഇദംപ്രഥമമായി മലിനത്വം തട്ടുക

രണ്ടാം ചരൽപ്പാലത്തെ ഒരു ഗദ്യകൃതി

ഒരു പള്ളി ഉണ്ടായോളം മറ്റുള്ള പള്ളിയുടെ മണ്ടളത്തിൽ (മൺതളത്തിൽ നിന്നു കുർബ്ബാന അപ്പവും വീഞ്ഞും പൂജിച്ചു നില്ക്കുന്നതാണ്) കാണുകയും വേണം. മറ്റൊരു കഴിവു തമ്പരൻ (ദൈവം) ഉണ്ടാക്കി. മലയാൾരാജാക്കൾ, കീഴംശം (കീഴ്ജാതി) ആകുന്നവരു കടംപുക്കാൻ മേലംശക്കാരുമെല്ലാം മറ്റുള്ള നസ്രാണികളെ തൊട്ടുവാൻ അനുവാദം തരുവാളും താൻ ഇത്. ഈടണ്ണം ഈ ഇടവകയുടെ രക്ഷയടയ (രക്ഷാധികാരമുള്ള) ഉത്തക്കൽ ('ortugal') രാജാവും മലയാൾരാജാക്കളോടു ശ്രമിച്ചു വരുത്തിത്തരണമെന്നു തുലാമാനസ്യനഹദോസ് അപേക്ഷിക്കുന്നു."

ഇന്നു കവിതയിൽ മാത്രം നിലനിന്നു പോരുന്ന പുരുഷപ്രത്യയങ്ങളിൽ ഏർ, ആർ എന്നിവ ഈ കോണോന്നു പ്പുസ്തകത്തിൽ ചിലയിടത്തു കാണുന്നുണ്ട്.

എൻ. ൧) ആകാശവും ഭൂമിയും സൃഷ്ടിച്ചു സർവ്വതും കയ്യാണ്ടു ബാവാതമ്പരൻ (പിതാവായ ഏകദൈവം) ഒരുവൻ മേൽ വിശ്വസിക്കുന്നതാണ്."

൨) "ഇത് എപ്പോഴും (എല്ലാം) പറഞ്ഞു സത്യം ചെയ്യുന്നതാണ്"

ആർ—൧) "സുഖിയായും (കുരിശും) തൊട്ടു സത്യം ചെയ്യാൻ"

൨) "കോപ്യതം (കാഹീർ=അവിശ്വാസികളുടെ ഈടണ്ണം ചെയ്തിയാൻ"

കുടാകാശം മുൻപു ശ്രീമാൻ വിലപട്ടത്തു കൃഷ്ണൻനമ്പിയാരവർകൾ കണ്ടുപിടിച്ച ആദ്യത്തെ വിഹീനമായ "ഗദ്യഭാഗം"ത്തിലും പുരുഷപ്രത്യയങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ളത് ഇവിടെ സ്മരണീയമാണ്.

ഇക്കാലത്തെ ഗദ്യത്തിൽ കാണാത്ത ചില നിഷേ

ധത്രപങ്ങളും ഈ പുസ്തകത്തിലുണ്ട്.

എ) ത്രൈലോക രാജ്യത്തിന് ഒട്ടക്കം (അവസ്ഥാനം) വരാൻ
 വ) ത്രൈലോക മോക്ഷം കിട്ടാൻ

ന) ഭൂമിയിലും അടുക്കള അടുക്കള തുറക്കായ്ക്കൊണ്ടു പള്ളി
 ക്കു വേണ്ടുന്ന ചുമയങ്ങളും കോപ്പുകളും വെടിപ്പില്ലാ
 ത്തതാനും

ര) അതിന്നു കുറച്ചിൽ വരായ്ക്കാൻ

— കൃഷ്ണഗാഥ, മുതലായ പഴയ പദ്യകൃതികളിലും ബ്രഹ്മം
 ധ്യാനപുരാണംഗദ്യത്തിലും ഭൂതരൂപത്തിന്റെ പരാമർശം
 യാ ചേർത്തുള്ള ഒരു ഗൈലി കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. അത്
 ഈ പുസ്തകത്തിലും ഉണ്ട്.

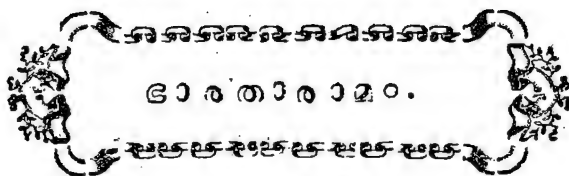
എ) ചില വിശകള മേല്പട്ടക്കാരന് തങ്ങൾ പക്ഷൽ വിധേ
 യമാക്കീത്തായ്

വ) ചിലർക്കു മെത്രാൻപട്ടവും കൊടുത്തു ഞായ്

ഇപ്പോൾ നടപ്പില്ലാത്ത അനേകം വാക്കുകൾ ഈ
 പുസ്തകത്തിലുണ്ട്; ഏകക (ആക്ഷേപിക്ക), തണ്ണിയ താ
 ണ, ഉപവി (സ്നേഹം), നോറി (പതിവ്), മുക്കൽവട്ടം (അ
 സ്വലം).

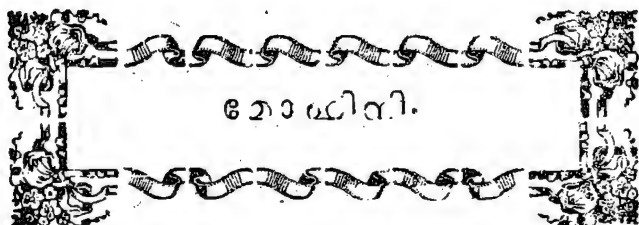
തിരുവനന്തപുരം. — റി. കെ. ജോസഫ്, ബി. എ,
 എൽ. റി.





(കിളിപ്പാട്ട്)

തുമട്ടു മലരണിമഞ്ജുളലതാഗൃഹ-
 സ്തോമവും, ഫലഭാരനമൃട്ടുതടങ്ങളും,
 കോമളകാന്തിയേന്തും പൂച്ചെടിപ്പടവും, നൽ-
 ത്താമരപ്പൊയ്കകളും, വിവിധവൃക്ഷധികളും,
 ഓമനച്ചെരുകിളിച്ചാത്തിനൽ മഴവില്ലിൻ-
 ശ്രീമഹിസ്സുയന്നീടും വ്യോമവും, മയിൽക്കുലം
 രാമണീയകന്യകാ രാജിജ്ഞം നിജപിഞ്ചര-
 മാമയമെന്നേ വിരിച്ചാടിടും മോടിപയ്യം,
 തേന്മാവിനാലുന്തളിരദിച്ചു മദിച്ചെടുത്തും
 മേന്മയിൽപ്പിറകുജാതമുതിർക്കും ഗീതങ്ങളും
 ജന്മനാവിരൂപനാണെങ്കിലും മെയ്യിൽപ്പാടേ
 നന്മണം പൂശി വരും തെന്നലിൻ സന്നാഹവും,
 ലോലമാനസഭംഗഭംഗസംഗീതഭംഗി-
 യാലലം മുഖാങ്ങളായ ദീപ്തതടങ്ങളും,
 ലോലലോചനങ്ങളാം മാങ്കിടാങ്ങുതൻ മൃദു-
 ലീലയും, മരം ചേരും വാരാളിപ്പുകാവിതാ,
 ചേണിയന്നീടും വിശ്വവിശുതഗുണങ്ങളെ
 ക്ഷണിക്കുമാദേശങ്ങൾക്കുകരമെന്നമട്ടിൽ,
 പ്രാണികൾക്കനുഭവമകുതയാനന്ദം നൽകാൻ
 ത്രാണിയായത്തുൽഭാസിപ്പു “ഭാരതാ”ഭിച്യുധാഭേ!



ചിത്രകലാനിപുണനായ ശ്രീമാൻ രവിചന്ദ്രകോയി തമ്പുരാൻ അവർകളുടെ മനോഹർനിർമ്മിതങ്ങളായ പടങ്ങളിൽവെച്ചു മോഹിനിയുടെ പടമാണ് എത്രയും മനോഹരമാണുള്ളതു സർവ്വസമ്മതമത്ര. ഈ മോഹിനിയെ വർണ്ണിക്കാൻ, ഉജ്ജയിനിചിത്ര പ്രാസാദങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പല മോഹിനികളെങ്കണ്ടു നേത്രസംഹല്പം വരത്തിയ പെരുമ്പുകുചിട്ടുടസ്ഥനായ കാളിദാസനോ, നാടകകാണാൻ വരുന്ന, പാശ്ചാത്യസുന്ദരിമാരെ നിന്നാലേക്കും കണ്ടു രസിച്ച ആ പശ്ചാത്യകുചിട്ടുടസ്ഥനായ ഷേക്സ്പിയർക്കോ പോലും സാധിക്കുന്നതല്ല.

തമ്പുരാൻഅവർകളുടെ മോഹിനി ഉടഞ്ഞാലിൽ ഇതിനാണു്. ശ്രീകുമാരൻ ഇങ്ങനെയൊരു അവതരണ സഹസ്രനാമം പകുതിയിലധികം നശിച്ചുപോകും. ഒരു യുവതി സുവാക്കന്മാരുടെ ഹൃദയത്തെ കടക്കുവീക്കുണക്കുകണ്ടു തപ്തിപ്പെടണമെങ്കിൽ അവർ നിഷ്കൂലതാണു ചെയ്യണം. അവളുടെ സൗന്ദര്യം നിസ്സീമാണെന്നു ബോധപ്പെടണമെങ്കിൽ അവർ ഹംസതുലതല്പത്തിൽ ചാരിയിരുന്നു, കരപ്രവണങ്ങളെക്കണ്ടു മുഖചന്ദ്രനെ തൊല്ലാണു മറയ്ക്കണം. പാശ്ചാത്യകളിൽ മേൽപറഞ്ഞ അഭിനയത്തിന്നു പുറമെ, മറ്റു മേധാവിമന്ത്രികൾ നശിച്ചാലും മതിയാകും. ഈ തത്ത്വം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കീട്ടുള്ള തമ്പുരാൻഅവർകൾ തന്റെ പടങ്ങളിൽ സൗന്ദര്യനാശകാരികളായ ഉപാധികളാണു കല്പിക്കാൻ തരമില്ലാത്തവിധമാണു് മോഹിനിയെ നിർമ്മിച്ചി

രിക്കുന്നത്. ഹിന്ദുസ്ത്രീകൾക്കു വിനോദപ്രധാനമായ വ്യായാമങ്ങളിൽ ഏറവും ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതു ദോളാനോളനം മാത്രമാണ്. പാശ്ചാത്യസഹോദരിമാരെപ്പോലെ ഹിന്ദുസ്ത്രീകൾക്കു കരിന്റസ്സുചാരി, സെക്കിൾസ്സുചാരി മുതലായ ലഘുവ്യായാമങ്ങളിൽ വ്യാപൃതകളാകുന്ന പക്ഷം, അവർക്കു ദോളാർവ്വ്യയുണ്ടാകാതിരിക്കില്ലെങ്കിലും, അവരിൽ നൈസർഗ്ഗികമായുള്ള സ്ത്രീത്വത്തെക്കാൾ പുരുഷത്വമാണ് വെളിപ്പെട്ടു കാണുക. എന്നാൽ ദോളാനോളനവ്യായാമത്തിൽ സ്ത്രീകൾതന്നെയാണ് അർഹകൾ. മറ്റെളുവർ ആ വിഷയത്തിൽ അവരുടെ ദാസ്യവൃത്തിയിൽ പേട്ടുവാനേ അർഹരാകയുള്ളൂ. ഈ പരമാർത്ഥം ഉദാഹരിപ്പാനാണെന്നു തോന്നുന്നു തമ്പുരാൻമോഹിനിയെ ഊഞ്ഞാലിൽ ഇരുത്തിയത്.

സമുദയന്മാർതന്നെ ഇപ്പോൾ രണ്ടുവിധക്കാരുമായിട്ടുണ്ടല്ലോ കാണപ്പെടുന്നത്. പൌരസ്ത്യസാഹിത്യത്തിൽ അപഗാഢമായ വ്യക്തപത്തിനേടി ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പാരായണംചെയ്തു രസിക്കുന്നവരായിട്ട് ഒരു സംഘം; പാശ്ചാത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ പലതും വായിച്ചു തദനുഗുണമായ രസാനുസന്ധാനത്തിൽ നിർവൃതിനേടുന്നവരായിട്ട് ഒരു സംഘം. ആദ്യത്തെ സംഘക്കാർക്കു പഴയ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ചുള്ള സ്ഥിതിഗതികൾ കൈക്കൊണ്ട സ്വരൂപാവസ്ഥയാണ് തരമിരിക്കുക; രണ്ടാംകൂട്ടർ അവരുടെ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്ന വണ്ണനയ്ക്കുതക്ക അവസ്ഥയാണ് രസകരം. ഇവരെ രണ്ടുകൂട്ടരെയും ഒരുപോലെ രസിപ്പിക്കാൻ ഒരൊറ്റ അപസ്ഥ്യാകാണ്ടു മാത്രം സാധിക്കുന്നതല്ല. തമ്പുരാനാകട്ടെ, ഈ രണ്ടു കൂട്ടരെയും ഒരുപോലെ സംതൃപ്തരാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ അവസ്ഥയിലാണ് മോഹിനീരൂപം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ രൂപം തീരെ ദോഷമറ്റതാണെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. കാലുകൾ ഉടലിനു ചേർന്നുവയറ്റു എന്നൊരു ദോഷമുണ്ടാകാം; അങ്ങനെ ആക്ഷേപിക്കുന്നവർ ചിന്തിക്കേണ്ടതുമാകാം.

രാജ്യത്തിലെ സ്ത്രീകൾ പാദസംഭോധം നിമിത്തം പെട്ടെന്നു പാടത്താണെന്നാലും മനസ്സിലാക്കട്ടെ. വാമനന്മാർ മോഹിനിരൂപം കാര്യമൊ വീണ്ടുവോയെന്നു പറയുമായിരിക്കാം; അവളുടെ മൂണാലുണ്ടാകുകയും അനുസ്സാരപിണ്ഡിനങ്ങളാണെന്നു ശരീരശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുമായിരിക്കാം; യവനീമുഖപദ്മങ്ങൾ കണ്ടു മുഖമാനസരായ ചിലർ മോഹിനിയുടെ മുഖം ഒത്തിരില്ലെന്നപഹസിക്കുമായിരിക്കാം; ഉടയാട നന്നെന്ന നേമ്യുള്ളതാണെന്നു ധർമ്മശാസ്ത്രകാരന്മാർ ഘോഷിക്കുമായിരിക്കാം; ഏതുതന്നയായാലും, മോഹിനിയുടെ മോഹിനിത്വം അവിസ്മരണീയമായിത്തന്നെയാണിരിക്കുന്നത്. ഇളംതെന്നൽ വീശി ഓട്ടാനിളകുന്ന ആവാർകുന്തളം, കറാഴ്ന്നു നടുവളഞ്ഞിളകുന്ന ആ പൂരികക്കടലി. ആ മല്ലനയനങ്ങളിൽവിന്നു പറയുന്ന സുരഭാരാചുണ്ടാണങ്ങൾ. ടിഗ്യാചന്ദ്രിക ചിതറുന്ന ആ അധരപുടം സൈന്ദവ്യമഹിമയുടെ മാനദണ്ഡമായിരിക്കുന്ന ആ മുഖസ്ഫുർത്തി ഈത്താലാടി ക്ഷീണിക്കുകയാൽ കററൊന്നു ചുറ്റുന്ന ഭേദകാന്തി എന്നീ സൈന്ദവ്യജാലം ഒരുപ്രാവശ്യം ഒന്നു കണ്ടു പോയാൽ പിന്നെ ഒരുകാലത്തും ഏലനും മറക്കുന്നതല്ല.

ഈ മോഹിനി ഘോരാരണ്യഭൂമിയിൽ ഇരിക്കുകയാണ്. കറായകന്ന് ഉന്നതമായ മേടം മലയും കാണാകുന്നു. അവ അകന്നാണെന്നു കാണിക്കാൻ എന്തൊരു നീലനിറം. ഒരിടത്തു സൂര്യരശ്മികൾ പതിക്കുകയാൽ സ്നിഗ്ദ്ധതകൂടിയ പത്രാചലികളുടെ ഘനഹരിതനിറം. അടുത്തു പല രോസാപ്പൂക്കളുണ്ടെന്നു കാണിക്കാൻ കടുംചോപ്പനിറം. അതിനടുത്തായി മോഹിനിയുടെ ഉടയാടയുടെ തൂയവെള്ളം സമീപം കാണുന്ന പാറകളുടെ കടുംകറുപ്പു നിറം. ഈ വിധം സ്നേഹാവസ്ഥ ഒപ്പിച്ചു കല്പിച്ചിട്ടുള്ള വണ്ണവ്യതിശ്രേണം ആരെയാണ് രസിപ്പിക്കാത്തതു? ഊഞ്ഞാൽ പട്ടനാടുകൊണ്ട് ഉയന്നു വൃക്ഷശാഖയിൽ തൂക്കിയിരിക്കുന്നു. അതു

മുമ്പാട്ടും പിമ്പാട്ടും ആടയിളകുന്നതുപോലെ കാണാകുന്നു. ഭംഗിയുള്ള ഒരു വളർച്ച ആ മരത്തെ ചുറ്റിപ്പിണഞ്ഞു പടരുന്നു.

ഈ മോഹിനിയെ കാണുന്നമന്ത്രയിൽ ചില സന്ദർഭങ്ങൾക്കു മനസ്സിൽ അകലിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായാലിക്കു? ചിലർ കലാകൗശലനിമിത്തമായ പ്രവഞ്ചത്തിന്റെ അനുഗമനത്തെയും പ്രകൃതമായ പ്രവഞ്ചത്തിന്റെ അനുഗമനത്തെയും ഒന്നു; ഈ അർത്ഥം ഉൾക്കൊണ്ട ക്ലാസ് മഹാകവിയുടെ കവിതാശകലത്തെ മനസ്സാകാണ്ടു മരിച്ചേക്കാം; വേറെ ചിലർ മോഹിനിയുടെ കഴുത്തിൽ കാണുന്ന പച്ചക്കല്ലുമേലയായി ജനിക്കുന്നത് എന്തിക്കു ഭംഗമില്ലല്ലോ എന്നു കമപാരവശ്യതയ്ക്കൽ അനന്തരമന്ത്രം ജപിച്ചേക്കാം; സുന്ദരിയുടെ ചെവിയിൽ അണിയുന്ന വസ്ത്രമായിത്തന്നെയെങ്കിൽ അല്ലെങ്കിൽ, അവളുടെ പ്രിയശാസനാധാരണിയിൽ ഉൾപ്പെട്ട പവിഴസ്തംഭം ജനിച്ചിത്തന്നെയെങ്കിൽ കൊള്ളായിരുന്നു എന്നും; ഇതിന്റെ മഹാകവിയുടെ പട്ടാഭത്തെ മോഹിനിയുടെ കടാക്ഷപാതാ കാണുന്നവർ സ്മരിച്ചേക്കാം, ചിലർ മോഹിനിയുടെ ദ്രവദൂഷണത്തെ ഇടക്കുന്ന മനോഹരതയിൽ അസുയാഹ്ലാദം!

ചെങ്ങന്നൂർ.

—ടി. വി. ശ്രീനിവാസശാസ്ത്രി.

ഭാരതവർണ്ണനായുടെ ഡയറി

ചിങ്ങം ൧൫-ാം നമ്പർ

തൃപ്പൂ

ഈ പത്രത്തിൽ "സ്രീകൃഷ്ണ പരിപ്ലിനപ്പാരി എ
ന്നാണെന്നും പറയാത്തത്" എന്നും ആരോ ഒരേ ഒരു സഭാ
സ്ഥപത്രത്തിന് ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുപോയിട്ടു. ആ ഉപ
രിപ്പം 'ശേഷാദിരാമസുന്ദരിയ' വല്ലാതെ ക്ഷുഭിതയാ
ക്കി. അവർ ഗജ്ജനസ്ഥരായി പുകയ്ക്കുന്നതോടെ സമുദ്ര
മായ കൂരയെയും അധർമ്മതൽപരയെയും, അപമാനയേ
യും, കുറിച്ചു "ശരവർഷം" പ്രമോഹിപ്പാൻ തുടങ്ങി. പുക
ഷണൻ അത്യാഗ്രഹികളും വിദ്വേഷം എന്തും ചെയ്യാൻ
മടിക്കാത്തവരും ആണ്. "ഒരു പുകയ്ക്കൻ ഹൃദയത്തി
ലേക്കുള്ള വഴി അവന്റെ വയറില്ലായെക്കുന്നു" എന്ന
ആപ്തവാക്യത്തെ ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു. അരിൽനിന്നു പുക
യ്ക്കൻ ഒരു "തേൻപിണ്ടി" മാത്രമാണെന്നു സൂക്ഷ്മമാണു
തെ. എന്നാൽ സ്രീകൃഷ്ണ, പ്രകൃത്യാ വിവിധതകളും, അബ
ലകളും, ദാശാധിപികളുമാകുന്നു. അവർ മണിക്കട്ടപോ
ലെ നിർമ്മലതയുള്ളവരും, പ്രാദീനപ്പോലെ ഇണക്കമുള്ള
വരും, മയ്യോദകം പ്രത്യേകം പരിപ്ലിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലാ
ത്തവരും, ആകുന്നു. സ്വതശ്ശരായ പുകയ്ക്കന്മാരുടെ കനയ
ങ്ങൾക്ക് അടിമപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് അവർക്ക് മാ
റ്റുഭാരം സംഭവിക്കുന്നത്. അവരുടെ സ്ഥാനം കർമ്മത്തെ
സംബന്ധിച്ചുടത്തുന്നതും, അദിരാമസുന്ദരിക്ക്, അവരുടെ
ഭർത്താവിനെ കൊണ്ടുവന്നതിന്നു നല്ലപോലെ അറി
യും. ഭർത്താവിനെ, പരസ്യമായ ഒരു ദൃഷ്ടിച്ചുപോയ ഒരു

ചൈതന്യമുള്ളപ്പോൾ, കെട്ടുപോകുവാൻ അവർ ഒരിക്കലും അനുവദിക്കാറില്ല. രാ. തുകാണ്ട് അദ്ദേഹം മരിക്കാനുണ്ടായപ്പോഴും അക്കാലത്തെ പുരുഷന്മാരെ ഭുഷിപ്പിച്ചിരുന്ന മിക്ക ഭർത്താക്കന്മാരിൽ നിന്നും വിമുക്തനായിത്തീർന്നു. തന്നിമിത്തം തന്റെ ഭർത്താവിന്നു സ്വർഗ്ഗം പ്രാപിക്കുന്നതിന്നു യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും നേരിട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. അതുതന്നെ അവർ വളരെ വലിയ ഭാഗ്യമായി ഗണിച്ചിരുന്നു.

സ. സ. പ. സ്ഥലിൽ സന്നിഹിതമായിരുന്ന എല്ലാ നാരിമാണിങ്ങളുടെയും ഹസ്തതാഡനപ്രേംസാഹസത്തോടുകൂടി, അഭിരാമസന്ദരി അപതരിപ്പിച്ചതായ, “എല്ലാ പുരുഷന്മാർക്കുപിയാമെന്നുമുഖ്” ഒരു വൈവാഹികവിദ്യാഭ്യാസം ആവശ്യമാണ്” എന്നുള്ള-പ്രമേയം സബഹുമാനം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു.

സ. സ. പ. സഭ അവസാനഘട്ടത്തിൽ ആകുമ്പോൾ ഒരു ‘സ്രീസ്വാതന്ത്ര്യപ്രകാശിക’യായിത്തീർന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും “മിസ്സ് മമ്മസുയ്യകാന്തിശിരോമണിഭായി” കൊണ്ടുവന്ന നിപേദനം കേട്ടാൽ ആർക്കും അത് ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത ഒരു “സപ്രജിറംസഭ”യാണെന്നു തോന്നാതിരിക്കുകയില്ല.

“പ്രധാനങ്ങളായ എല്ലാപട്ടണങ്ങളിലും സ്ത്രീകൾക്കു പ്രത്യേകം കളിസ്ഥലങ്ങളും വിനോദത്തിനുള്ള ഹൈതാനങ്ങളും അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന്നും; രാവും പകലും ഒന്നിച്ചു് ഓടുന്ന തീവണ്ടികളിൽ അവർക്കു തനിച്ചായി ഒന്നാം ക്ലാസ്സും, രണ്ടാം ക്ലാസ്സും മുറികൾ എടുപ്പിച്ചുതന്നതിന്നും; സ്ത്രീജനങ്ങൾക്കും പുരുഷന്മാരെപ്പോലെതന്നെ ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യവും അവകാശവും നൽകുന്നതിന്നും, ക്രിമിനൽജയിലുകളിൽ മേലാൽ അവരെ സവിശേഷാദരത്തോടുകൂടി സ്വീകരിക്കുന്നതിന്നും പുതിയ എപ്പോ

നാം ബാബു അവർകൾ സർസമായി പ്രസംഗിച്ചു.

അംഗീകരിച്ചു: സ. സ. പ. സഭ അഭിമാനംകൊണ്ടു
ഞെളിഞ്ഞു. എന്തുകൊണ്ടുപാടില്ല? കൃത്യവിവരണത്തി
ൽ അഭിമാനം നേടാത്ത മനുഷ്യ ഭയങ്ങൾ ഉണ്ടോ?

കോൺഗ്രസ്സിന്റെ പശ്ചാത്താപം സവിശേഷം സ്മര
ണീയമാണ്. അദ്വൈതന്റെ ഉപസംഹാരപ്രസംഗം കഴി
ഞ്ഞു. “ശ്രീമതി റോഷനഭാഷി” സഭയിൽ ഇല്ല തിരുനി
ല്ല. അവർ സ്വകൃതികളായ ചില വാദശബ്ദങ്ങളെ ഗാന
ങ്ങൾകൊണ്ടു സഭസ്വരം അപകൃതചിത്തവൃത്തികളാക്കി
ത്തീർത്തു.

ഒടുവിൽ “ബാബുപ്രഫുല്ലകൃതകരസായകംജി” സ.
സ. പ. സഭയെത്തന്നെ പ്രോത്സാഹനമായ സന്നിധാനം
കൊണ്ട് അപകൃതമാക്കിത്തീർത്തു. ഗവർണ്ണർദൈവവും, സ.
സ. പ. സഭയുടെ കൃതജ്ഞതയ്ക്കു പാത്രീഭവിച്ചേണ്ടവരായി
ത്തീർന്ന മഹാനഭാവമാക്കും, പതിനാട്ടു ഭാഷകളിൽ വേ
റെ വേറെ വന്ദനം പറയുകയും, സ. സ. പ. സഭയുടെ പുരാ
നത്തെ വാചികമായി ഇത്രയും മഹത്വമായിക്കിട്ടത്തക്കതാ
ക്കിന്നു സക്ഷിയാൽത്താങ്ങിത്തീർക്കുകയും, പരിശുദ്ധ പ്രി
യന്മാരോട് ഇവിടുത്തെ സഭയെ ഉത്സാഹിതസ്വരായി ഇരു
ന്നുപാകത്തന്നെ പ്രത്യേകം ഓർമ്മപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

ഞങ്ങൾക്കല്ലം വീതപ്രകാരം ചോക്കലോറ്റ്പെട്ടിക
കിട്ടി; സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ലഭിച്ചു; ഗവർണ്ണറേയും, അ
ദ്വൈതനേയും, സഭയ്ക്കു വന്നിരുന്ന സ്രീകളേയും ഞങ്ങൾ
നിലംതൊട്ടുപിക്കാത്ത ഞങ്ങളുടെ ചുമലുകളിൽ വാങ്ങി.
സുദായപരിപാടിയോടു കൂടിയ ചില യുവാക്കന്മാർ ശ്രീമതി
കളെ പുറത്തേക്കു വഹിക്കുന്ന കാൽപ്പടയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു.
അത്ഭുതഗദ്യം ഉത്സാഹവും അവസ്ഥാവിചിന്തനം! ഏല്പു
വരെയും തുറന്നുവെക്കപ്പെട്ട വണ്ടികളിൽ ഇരുത്തി ദീവട്ടി

കുളാട്ടുകുടി ഒരു ഘോഷയാത്രയുണ്ടായി.

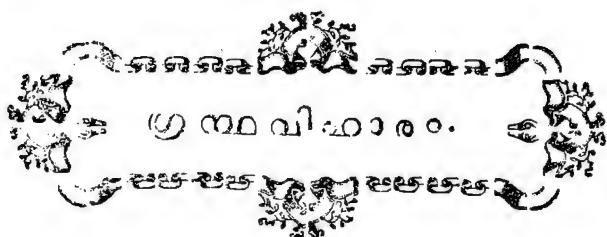
രാജാവിന്റെ ഉദ്യോഗവിരുന്നോടുകൂടി സ. സ. പ. സഭയുടെ മുമ്പാകെ യോഗവും അവസാനിച്ചു. സഭയെപ്പറ്റി എറിക്കു സ്ഥാനമായുള്ള അഭിപ്രായം, ഇരിക്കട്ടെ, താഴെക്കിട്ടു. എല്ലാകൊണ്ടും ഉപയോഗമുണ്ടു്, എന്നാണ്. ഒരുസമയം, ഞങ്ങളുടെ ഡിസ്ട്രിക്ട് കലക്ടർ മിസ്റ്റർ — ദൈവയെ കണ്ടുമ്പോൾ എന്തൊരു അഭിപ്രായവും മാറിയെന്നുവരും. അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ അധികം, ഹൈന്ദവകർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റി ജ്ഞാനവും പരിചയവും ഉള്ള ഒരു യൂറോപ്യൻ. ഇന്ത്യാക്ഷിപ്തുള്ള എന്തു കർമ്മവും അദ്ദേഹത്തിന് അറിയാം. മുന്മാരികൾ “കോമട്ടി” എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥത്തെക്കുറിച്ച് ഞനും അദ്ദേഹവും തമ്മിൽ വലിയ ഒരു തർക്കം ഉണ്ടായി. ആസൂത്രവിചാരങ്ങൾ ഒരു ദൈവ ഏഴ്തിയ ഒരു പുസ്തകമെടുത്തു നിർമ്മിക്കുന്നതു വാദിച്ചു എന്റെ അഭിപ്രായം തൊറായിരിക്കണമെന്ന് എന്ന ബോധപ്പെടുത്തി! കലക്ടർ കോമട്ടികളെക്കുറിച്ച് എന്നെക്കാൾ അധികം അറിവുണ്ടായതിൽ അതു തമിഴ് എന്നു ഞനും സമാധാനപ്പെട്ടു.

വള്ളത്തോളിന്റെ

സാഹിത്യജ്ഞരിയുടെ രണ്ടാംഭാഗം അച്ചടി കഴിയാറായി കടന്നു, അച്ചടിയും, കെട്ടും മട്ടും പൂർവ്വധികം കമറിയമായിരിക്കും. ഒന്നാം ഭാഗത്തിലുള്ളവയേക്കാൾ രസതൂളുന്ന കവിതകൾ ധാരാളം! വില 14-ന്നു. അപേക്ഷകൾ ഉടൻ പേർ വെച്ചു മെയ്യിച്ചാൽ അച്ചടി കഴിഞ്ഞാലുടൻ അയച്ചുകിട്ടും.

മാനേജർ,

എ. ആർ. പി. പ്രെസ്സ്, കുന്നംകുളം.



I

ഭാഷാവിശാസം (൪.ാം പുസ്തകം)

[പ്രസാധകൻ പി. വി. കൃഷ്ണചാരിയരവർക്കര. കോട്ടയം, ലക്ഷ്മീ സമാജം അച്ചുകൂടം. വില ക. ൧.]

കേവനാകുടിയുടെ കല്യാണൈകകന്ദമായ പി. വി. കൃഷ്ണചാരിയരവർക്കളുടെ മാതൃഭാഷാസ്നേഹതപിന്റേയും, മഹാപ്രസിശ്നമന്ത്രിയേയും പരമാസപാദ്രമായ ഫലം ഇതാ, നാലാമതും നമുക്കു കൈവന്നിരിക്കുന്നു. ആറു പദ്യകൃതികളാലും ആറു ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങളാലും അലകൃതമായിട്ടുള്ളതാണ് കേവനാകുടിയുടെ ഈ വിശേഷതപ്രതി. പദ്യകൃതികളിൽ പട്ടാഭിഷേകത്തെ അർപ്പിക്കുന്നതു പി. ജി. രാമയ്യർ (ബി. എ. ഫി. ഫി.ൽ.) അവർക്കളുടെ രണ്ടു കുട്ടികൾ എന്നു കഥിതമാകുന്നു. രാമയ്യരവർക്കളുടെ രാമണീകം പൂണ്ട ഈ ശ്ലോകങ്ങൾ നല്ലതും കലങ്കമാറു കരുണരസത്തെ നാലുപാട്ടും ഒരുപാറലു പ്രചരിപ്പിക്കുന്നു.

ഏകദേശവീകരണചണതപം രണ്ടു കുട്ടികൾക്ക് എറമെങ്കിൽ, ചെൽക്കാരകാരിതപം എറമെൻ സ്വപ്നത്തിന്നു കൂടുതലായുണ്ട്. ചന്ദ്രപുഷ്പിതാഗ്രാഹ്യങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഈ ഖണ്ഡകാവ്യം യഥാർത്ഥകവിതിലകനായ ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ (എം. എ. ബി. ഫി.ൽ; എം. അർ. എ. എസ്സ്.) അവർക്കളുടെ തെളിഞ്ഞ പ്രതിഭയിൽ വിളഞ്ഞതാകുന്നു. നല്ല നല്ല പദങ്ങളുടെ സൗലഭ്യംകൊണ്ടും, ന

വനവാശയങ്ങളുടെ സൗരഭ്യംകൊണ്ടും, സുഹൃദ്സമാധാനം ഹലിതപരണികകളും ഈ കൃതി ഏതൊരു സഹൃദയനെ അടിക്കടി തലകലുക്കിക്കുകയില്ല? പട്ടിണി വിവിത്തം മുലപ്പാൽകൂടി പറ്റിപ്പായ പരമഭരിതയായ മാതാവു ക്ഷുൽപീഡിതയായി പ്രാണസഞ്ചാരംകൊള്ളുന്ന കൊച്ചുക്കുറുപ്പു നോക്കി ദയനീയമാവണം വിലപിക്കുന്നതിൽ പ്പോലും,

.....നിൻ

കൃതന്തര പല്ലി വിശപ്പുകൊണ്ടു വാടി

.....
കശപിശയായ്ക്കയ്ക്കിനിച്ചു.....?

ജനി മൃതി തൊട്ടു ചടങ്ങു ജന്തുധർമ്മം'

.....

.....മോഹരണസൗധം

ഇടിപാടിത ചിടയ്ക്കുകൻ.....'

ശരി ശരി കഥതീൻ.....?

.....അത്തന്നെത്തരമാരതാന'

ഇത്യാദിയായി, അയ്യോവർകളുടെ വിസ്മയ ഹലിതചരതരി നിഷ്പ്രതിബന്ധം പ്രസരിക്കുന്നുണ്ട്. ആ സാധുസ്ത്രീ പരേതനായ പുത്രനെ യത്രയാക്കുന്നതായ,

മോയുകു മകനേ, മനീഷികൾക്കീ

ക്കരയെഴുതി കട്ടത്തുറക്കു താന;

ചിറകു വിധി തരുന്ന; പോക നൂറ്റുൻ

നിറകുതിർ വീശിന നീലപുഷ്പത്തരിൽ'

എന്നീ പദ്യരത്നമാകട്ടെ, ഏതൊരു സ്വപ്ന'ത്തിലെ ഞ്ഞും ഒരു 'വിനാശിത' വീശിക്കൊണ്ടു സവിശേഷം പരിശോഭിക്കുന്നു.

ഗുദ്യപ്രബന്ധങ്ങളിൽ ഗ്രാഹ്യതയേറിയതു, വരപ്പൂർ

കാലിങ്ങാട്ടു നാരായണൻഭട്ടതിരിപ്പാടവർക്കുളുടെ ഭവേദസം
 ധാർമ്മ്യം ചില ചിന്തകളാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്നു വൈ
 ദിക ചിന്തയിലുള്ള വൈദിഷ്ഠ്യം കാണുന്നമല്ല. യോഗ
 ത്തിന്നു ചേണ്ടുന്ന കർമ്മങ്ങളേ ഭവേദസംഹിതയിലുള്ള എന്ന
 ധാരണ ശരിയല്ലെന്നും, ആരംഭം മുതൽ അവസാനംവരെ
 അപ്രത്യക്ഷചിന്ത ജ്ഞാനസംഹിതയിലുണ്ടെന്നും ഇദ്ദേഹം
 സത്യത്തിനും സേവാമാണവുമായി സമത്വിച്ചിരിക്കുന്നു.
 എം. രാജരാജവർമ്മതമ്പുരാനു (എം. എ. ബി. ഏ.ൽ) അ
 വർക്കുളുടെ 'പ്രഭുത്വചിന്ത' കറാളം വിചാരണയ്ക്കു
 എതിർത്തു പറയുകയും, ഇത്ര ദുർഗ്രഹമായിത്തീർന്നിട്ടു
 നില്ക്കുന്ന ശ്രീ. പ്രഭുത്വത്തെപ്പറ്റിയ പലതരം സരസമായും
 എഴുതുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടെന്നു കാണാം. തമ്പുരാനു എന്ന
 വ്യക്തിയും വാചനക്കാരൻ പലക്കു അനുഭവസമീപമായി
 ഇരിക്കും.

വിദ്വാൻ സി. ശങ്കുണ്ണിനായരവർക്കുളുടെ ഭവേദസം
 സാഹിത്യത്തിൽ ഗദ്യപദ്യങ്ങൾക്കു രസകരണവിഷയ
 ത്തിലുള്ള വ്യത്യസ്തതയും, മലയാളഗദ്യത്തിന്നു ഒരു
 ചരിത്രത്തെയും ഭാഗമായി വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിന്നു പുറമേ,
 ഭാഷാഭിപ്രായങ്ങളു ചേർന്നു എന്തെന്നു സാമഗ്രികളു ചൂണ്ടി
 കാണിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവയെപ്പറ്റി വൈകിടശ്വ
 രശർമ്മ പാർക്കുളുടെ ഭവേദസംഹിതയിൽ പുതിയ സംഗ്രഹി
 കൾ ചുരുങ്ങാമങ്കിലും, പ്രതിപാദനരീതിയുടെ വൈവിധ്യം
 കൊണ്ട് ഈ സുലഭമായ ഉപന്യാസം പുതിയതെന്നുപോ
 വെതെന്നു തോന്നിക്കപ്പെടും. അവഗാഹമായി ആലോ
 ചിച്ചു അടക്കം മിടുക്കു വരുത്തി ഉപന്യാസമഴ്ത്തുന്നതിൽ
 ശയ്യ പാർക്കുളുടെ ശക്തി ഒന്നു ചേർത്തതായാണ്. വി.
 ഉണ്ണിപുണ്ണൻ നായരവർക്കുളുടെ എഴുതിയ 'മോക്ഷാധിപതി' പ്ര
 ത്തിന്റെ വാചികാരണവും മാനസേൽക്കാരണവും പര
 ബോധത്തെയും വെളിപ്പെടും. ഇതിൽ തിങ്ങിരവിട്ടുണ്ടെന്നു

സാഹിത്യഭംഗിയോ, അസാമാന്യമെന്നു പറയേണ്ടു. ഇതും രാമയുദ്ധവർക്കളുടെ രണ്ടുകൂട്ടികളും അന്യഭാഷയിൽനിന്നു ക്ഷെപിതപത്രമാണെന്നു തോന്നുന്നു.

ഒടുവിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന 'ശ്രീകൃഷ്ണ'നെ പാനയായി ചൊല്ലിയിരിക്കുന്നതെന്നു തൽക്കത്താവായ തേലപ്പുറത്തു നായണനമ്പി അപർക്കം നമ്മോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

എന്നാൽ,

ഇവിടെ പാട്ടല്ലോ ജയിച്ചു നിത്യം

ഗോരം കട്ടു ചോന്നിപ്പാരികൾ

ബാധവിട്ടതിന്നിഴലിലാണല്ലോ

ചേർക്കുമതിസുഖസമ്പത്തുകി

എന്നും മറ്റുള്ളവരികൾ പാനയുടെ ശീലിൽ ചൊല്ലുവാൻ സാധാരണമാർ ശക്തരാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അഥവാ, ഇത് ഒരു യഥാർത്ഥകവിതയായിരിക്കാം! യഥാർത്ഥകവിതയുണ്ടോ വൃന്ദനിയമത്തിന്നും മറ്റും കീഴ്പ്പെടുന്നു!!

ഭൂരിഭാഗം നോക്കിയൽ, ഭാഷാവിശിഷ്ടതയോടു ഈ നാലാം ലക്കവും, ഇതിന്റെ പൂർണ്ണജനനപോലെ, സുഖമേറിയതും സമാന്തരമായ പരിലാളനത്തെ രികച്ചും അർപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. സുപ്രസവമായ പവനകൗമുദിയുടെ ഈ ഭാഗങ്ങളെത്തിന്നു ദൃഷ്ടിഭാഷം ക്രമീകണ്ണ്. പരമാതിരപ്പാദനായിരിക്കാം, പ്രസാധകൻ ഇതിനെ 'ശ്രീകൃഷ്ണപാദന'മാകുന്ന വികൃതരൂപമാണെന്ന് അങ്കിതമാക്കിയത്! കൃതമായിട്ടു കൃഷ്ണവരിയവർക്കളുടെ മുൻകരുതലിന്ന് ഇതും ഒരു ഭാഗമാണെന്നായി ഗണിക്കാം.



സ്വയംഭരണാധികാരം

ലോകമാന്യബഹുഗോപരതിലകൻ അവർകൾ താ
 ഹമ്മൽ നഗരത്തിൽ വെച്ചു ചെയ്ത മൂന്നു ഗഭീശ്വസംഗ
 ണ്ളുടെ മലയാളതജ്ജമ. പ്രമാദമായ ഒരു കേസ്സിന് ഇട
 വരുന്നിയ ഈ പ്രസംഗങ്ങളാണ് സ്വരാജ്യഭാഗിനിയായ
 ഭാരം വായിച്ചു പഠിക്കേണ്ടത്. വില ൨ ണ ന്ന വൈ

എ. ആർ പി. മെസ്സേ, കുന്നംകുളം.



എന്നി ന മയങ്ങളിലുള്ള എല്ലാ പാഠ്യ
 രാജപുസ്തകങ്ങളും വില്പനയാണ്. ചിത്ര ന
 ലോകകീയ പുസ്തക ദി കേ കേ കേ കേ

MANAGER.

Saraswathi Vilasam Book-Depot.

TRICHUR.